

PONY WEST

BROJ 27

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

RAZRAČUNAVANJE

Teks Gordon

RAZRAČUNAVANJE

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Teks Gordon
RAZRAČUNAVANJE
XXVII EPIZODA**

**Copuright © by Bones and DEN PRESS
World rightes reserved**

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzija:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Fotoslog Dečje novine**

PONY-WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 27 – NOVEMBAR 1983. Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« – 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijeovski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački sayet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Gojko Štulović, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 711-073 prodaja. Telex: 13731. Štampa: »Glas« – Beograd, Vlajkovićeve 8.

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

TEKS GORDON:

RAZRAČUNAVANJE

Bila je to jedna od onih divnih letnjih večeri kada prerijski vazduh deluje kao majčino mleko, prepun mirisa rumene kadulje i vresa i kada bezbrojni noćni insekti izvode beskrajni koncert pod ogromnim tek izgrejalim mesecom, koji je, nalik na džinovski žuti dukat, visio okačen na zvezdanom nebu. Činilo se kao da su se priroda i čovek najzad izmirili i odlučili da nastave zajedničko bitisanje na ovoj planeti u kakvoj-takvoj harmoniji.

Na žalost, kao što je to uvek kada su ljudi u pitanju, i ovo je bila samo obmana. Dva jahača izbiše na malo uzvišenje, gde ih je doveo krivudavi, prašnjavi put, i zaustaviše umorne konje. Uzani put sada se

spuštao u prilično prostranu dolinu, na čijoj se sredini video čitav grozd svetiljki, sličan okićenoj božićnoj jelki. Bio je to gradić, jedan od stotina sličnih na Divljem zapadu, kakve su dvojica jahača dobro poznavali.

Za razliku od ostalih prerijskih naselja, ovo je bilo izuzetno osvetljeno za ovo doba dana. I prilično bučno. Čak do udaljenog grebena, na kome su se zaustavili konjanici, dopirala je buka brojnih glasova, očigledno pijanih, praćena retkim pucnjevima revolvera i praskom petardi.

– Oni dole kao da nešto proslavljaju, Buče – reče jahač na čijem su se preplanulom licu isticali plavi brčići. – Koliko znam, Četvrti juli

je daleko, a Božić još dalje.

– Sigurno neka lokalna proslava, Kide – odvrati njegov saputnik, takođe mlađi čovek. On je, za razliku od crnog stetsona na glavi Sandens Kida, nosio šešir nalik na polucilinder. – Posle ovolikog puta, ne bi bilo loše da se i mi pridružimo gužvi i speremo prašinu iz grla dobrim viskijem.

– Nadam se da je i šerif pijan – progunđa plavokosi revolveraš. Najviše bih voleo da se ispružim na pravom krevetu, umesto da zapodevam čarku sa ovdašnjim seljcima.

Buč Kasidi mamuznu konja, lepog riđana, koga su, sa Kidovim snažnim vrancem, dobili na poklon u Džordž Sitiju od lepe Irkinje, zahvalne što su joj pomogli da dobije nasledstvo, i potera životinju niz padinu prema osvetljenom gradiću. Preko ramena je dobacio prijatelju:

– Prestani da prizivaš nesreću, Kide! Ako nam je suđeno, možemo da završimo u ovoj selendri, baš kao i u Njujorku. Sve je to već odavno zapisano u nekoj velikoj knjizi tamo gore. Tako će biti, koprcali se mi ili ne.

– Ipak bih ja da naše putovanje potraje još neko vreme – nastavio je da gunđa Kid, terajući vranca za Bučom, koji je već galopirao prašnjavim putem. – I potrudicu se, bez obzira što tamo gore piše za nas.

Plavokosi revolveraš baci pogled prema ogromnom zlatnom

mesecu i uzdahnu. Koliko god da je bio po prirodi optimista, znao je da ovo neće moći dugo da traje. Odmetnici su uvek ginuli mladi.

Malo kasnije, odmetnici se zaustaviše kod drvenog stuba sa tablom, stotinak jardi do prvih gradskih kuća. Na beloj tabli, pomalo nesigurna ruka ovdašnjeg mazala ispisala je sledeće obaveštenje za putnike: »SADA ULAZITE U KIRKVIL. PAZITE DA NE UZNEMIRAVATE NJEGOVIH 1000 STANOVNIKA. STRANCI SU IONAKO NEPOŽELJNI«. Neobična poruka se mogla dobro pročitati na jasnoj mesečini i Kid zavrte glavom.

– Slutio sam ovako nešto. Dobro što nisu podigli i ogradu od bodljikave žice oko grada – nastavljao je da gunđa revolveraš. – Kažem ti da ne ulazimo u ovu rupu!

– Ja sam sebi večeras obećao viski, i to obećanje nameravam da ispunim – odlučno reče Buč i potera riđana ka početku glavne ulice Kirkvila. – Uostalom, ovdašnji urođenici se zabavljaju, pa valjda neće odmah početi da grizu.

Posle nekoliko drvenih šupa i magacina, Buč i Kid stigoše do gradske štale. Na ulazu, u stolici za ljuljanje, sedeo je jedan bradonja i glasno hrkao. Pored njegovih nogu ležao je krčag viskija, iz čijeg je grlića curio alkohol, ostavljajući crni krivudav trag u prašini.

Kid skoči sa konja i hitro podiže krčag. Mućnuo ga je. Kada je ocenio da unutra ima još prilično vis-

kija, prineo je oprezno grlić ustima. Zналаčki je prvi gutljaj upotrebio da ispere prašinu, ali i da utvrdi kvalitet pića. Onda je zadovoljno klimnuo glavom i dobro potegao. Sa uzdahom olakšanja, revolveraš najzad odvoji grlić od usta i nadlanicom iz obrisu.

– Dobar je . . . Bogami, dobar viski – izjavio je sa osmehom ispod svojih plavih brkova. – Nije ni čudo što ovdašnji ne vole strance. Ovakav viski ja ne bih delio ni sa kim!

Buč mu oduze krčag i, ne silazeći sa konja, počeo praktično da proverava Kidovu ocenu viskija. I tako je krčag više puta prošetao iz ruke u ruku i naposljetku prazan završio u krilu zaspalog štalara.

Smestili su konje u dva prazna boksa u štali. Dotle je viski već uveliko počeo da deluje i dvojica odmetnika u mnogo boljem raspoloženju kretose ka centru naselja, gde je vrvelo od ljudi.

Popeli su se na drveni trotoar i skoro se sudarili sa visokim snažnim čovekom koji je stajao oslonjen o stub nastrešnice i posmatrao gužvu u gradu. Čovek se naglo okrete i odmetnike zapahnu dah natopljen isparenjima viskija. Ispod crvenog lica, na grudima ras-kopčana košulje, blesnu metalna zvezda.

– Šta je?! – zaurla čuvar zakona. – Što ne gledaš kuda ideš?! – Onda je bolje osmotrio Buča i Kida, pa još jače dreknuo: – Ko ste vi?

– Putnici namernici – učtivo objasni Buč i dodirnu prstom uzani obod svog polucilindra. – Videli smo da je veselo u vašem gradu, šerife, pa smo malo svratili . . .

– Znači da ste nepismeni – odb-rusi im šerif. – Tamo na ulazu lepo piše . . .

– Pročitali smo poruku, šerife – brzo se umeša Kid, koji je već počeo da se nervira. – Samo još nisam ušao u neki grad na Zapadu koji bi putnicima odbio makar čašicu pića pre nego što ih najuri.

– Ne sviđaju mi se vaše njuške – odvrati šerif istim tonom i u ruci mu se stvori kolt. – Polazite u moju kancelariju da vidim s kim to imam posla.

Pod pretnjom revolvera, dvojica odmetnika pođose preko ulice u pravcu jedne zgrade u naselju sa-građene od cigala. Na fasadi se videla firma sa ogromnim slovima: »ZATVOR«. Morali su da se probijaju između brojnih prolaznika, koji su veselo pozdravljali šerifa. Jedan mu dobaci:

– Dakle, prvi zatvorenici od kako smo te ponovo izabrali, Slim? To mora da se proslavi!

Šerif Slim samo važno odmahnu glavom. Već je sa uhapšenjima ulazio u svoju kancelariju. Ali, tek što su se vrata zalupila za njima, a Kid se munjevito okrete i nadlanicom udari šerifa po zglobov ruke. Kolt odlete čak na drugi kraj kancelarije. Zatim šerif oseti kako mu se u stomak zariva tvrda cev Kido-

vog revolvera.

– Šta?! – zagrcnu se šerif Slim. – Kako se usu...

– Lepo – ućutka ga Kid, strže mu vratnu maramu i dobaci je Buču, koji spretno njome zapuši šerifova usta. Onda mu plavokosi odmetnik smače kožni pojas i zaveza na leđima ruke.

Poterali su šerifa prema odeljenju sa ćelijama, strpali ga u jednu, zaključali je, a svežanj ključeva bacili u bakarnu pljuvaonicu pored pišaćeg stola. Čuvar zakona se ritao na drvenom ležaju i nešto mumlao kroz maramu na ustima.

– E, sada možemo na miru da se zabavljamo – reče Kid, zadovoljno trljajući ruke. – Ako je i u salunima ovako dobar viski Kirkvil će mi ostati u lepoj uspomeni.

– Samo, moraćemo da ga napustimo pre zore – promrmlja Buč. – Ne bih voleo da se ponovo sretne mo sa šerifom. Biće ljut kao stršljen. Pucnjava nam ne gine.

– Do zore je još daleko – odvrati Kid, koji nikada nije daleko planirao. – Nemoj da mi kvariš raspoloženje!

Neprimetno su izašli iz zgrade zatvora i umešali se u pijanu gomilu i zatim se obreli u najbližem salunu. Viski je i ovde bio na visini, pa je Kid počeo da se kladi sa Bučom da će u sledećim lokalima biti još bolji. Kada su, najzad, stigli do trećeg saluna, u glavama im je uveliko vrilo od viskija. I pored toga, urođena opreznost ih je terala da

uvek zauzimaju položaj pored šanka. Tako su im leđa uvek bila bezbedna. Uvek bi s vrata prvo odmerili situaciju u lokalima, pa tek onda ulazili. Zbog toga Buču nije promakao jedan čovek u crnom odelu koji je sedeo za stolom odmah pored ulaza u salun. Odmetnik munu Kida laktom u rebra i procedi kroz zube:

– Ne osvrći se! Čini mi se da sam video našeg starog poznanika.

– Koga to? – preko ramena upita revolveraš. Nije valjda neko od...

– Da, baš neko od njih – klimnu glavom Buč dok su se probijali prema šanku. – Savezni šerif Red Benson, glavom i bradom!

– Otkud on u ovoj selendri? – skoro se zagrcnu Kid pri pomenu imena jednog od njihovih zakletih neprijatelja. – Šta ćemo sada?

– Pravi se lud! – odvrati Buč, oslanjajući se o šank i dajući znak barmenu da im natoči piće. – On ne zna da smo ga videli. To je naša prednost. Videćemo šta će preduzeti.

Kid stade pored njega i porebarke se nasloni o ivicu šanka tako da je imao pregled polovine saluna. Buč je mogao da motri na onu drugu. Samo što je preleteo pogledom po lokalima, Kid muklo opsova.

– Šta je sada? – trže se Buč.

– Mora da se ovde održava kongres lopova i žandara – odvrati revolveraš. – Vidim onu hulju Bena Hjuza sa svojom bandom. Eno ih banče za onim stolom u uglu. Kad

je Ben negde, tu mora da ima i zlata.

– Znači da je Red Benson ovde zbog njih – zaključio Buč. – To nam olakšava situaciju. Šerif neće smeti da udari istovremeno na njih i na nas.

Prihvatili su pune čaše i prineli ih ustima, praveći se da se lepo zabavljaju. Morali su sada da se polako izvuku, dočepaju konja i odmagle.

Međutim, gore, u onoj knjizi koju je nešto ranije Buč pominjao, bio je zapisan drugačiji redosled događaja. Krajičkom oka, Kid vide kako se Ben Hjuz diže od svog stola i pomalo nesigurnim koracima ide prema njima. Iza razbojnika nastupila su trojica ili četvorica.

– Evo onog vašljivka – progundao Kid. – Sigurno hoće da se zakači zbog batina koje je u Sitonu dobio od mene.

Buč je ostao miran i okrenuo se tek kada se iza njega začuo promukli glas Bena Hjuza:

– Gle, koga to vidim! Pa to su naša dva kicoša koji preziru društvo poštenih razbojnika!

– Bilo bi bolje da se prvo opereš, pa da onda priđeš nama dvojici – reče mu Buč.

– Misliš da on zna šta je sapun! – dodade Kid sa pakosnim osmehom. – Ben nikada nije čuo za takav pronalazak. Siguran sam da se poslednji put kupao na svom krštenju, ako se uopšte našao pop koji bi ga uzeo u ruke.

– Slušaj ti, fićfiriću – zaurla Ben Hjuz i ruka mu polete ka revolveru u futrolu – sada ćeš osetiti kako smrdi barut iz mog kolta! Držite ih, momci!

Još poslednje reči nisu sletele sa razbojnikovih debelih usana, a Kidova pesnica ga pogodi pravo između očiju. Ben odlete pravo u naručje svojih bandita. Dvojica njih mahinalno raširiše ruke da pridrže vođu, a preostala dvojica potegoše revolvere na Buča i Kida. Nisu, međutim, stigli ni da ih čestito izvuku iz futrola, a koltovi u Kidovim i Bučovim rukama počеше da sevu. Sa drvenog poda oko nogu razbojnika polete iverje.

U salunu nastade panika. Većina gostiju zaglavi na vrata, a oni sporiji se baciše ispod stolova. Benovi ljudi hitro podigoše ruke uvis, pokazujući tako svoje miroljubive namere. Njihov vođa, koga više nisu pridržavali, tresnu na pod i ostade tamo da leži.

– Šta je, ptičice? – prosikta Kid. – Izgleda da niste više raspoloženi za kavgu, a?

Razbojnici su samo kolutali očima, ali nisu odgovarali. U opštoj galami i komešanju, niko nije obraćao pažnju na jednog čoveka u crnom. On se kao panter hitro i nečujno stvorio iza Buča i Kida. Bio je to savezni šerif Red Benson. U podignutoj Bensonovoj ruci video se teški kolt. Oružje se munjevito spusti na glave Kida i Buča i ovi kao pokošeni padoše ispred Redo-

vih nogu.

GLAVA DRUGA

U tamnoj i zagušljivoj prostoriji neko je jeknuo. To se Buč promeškolio i pogledao oko sebe. Mogao je samo da utvrdi da je pomrčina gusta. Njegove od pića zakrvavljene oči u prvi mah ništa nisu videle. Ležao je na postelji tvrdoj kao srce nekog šerifa, a u ustima je osećao gorak ukus kao da je dugo sisao mesinganu kvaku. Instinktivno je potražio čizme i tek tada primetio da nije sam.

– Jesi li ti, Kide? – upitao je promuklim glasom.

Sandens Kid je otvorio oči. Taj napor je praćen bujicom psovki. Buč ga je neko vreme slušao, a onda umorno progundao:

– Mora da smo se noćas dobro provodili, a?

– Izgleda – odgovori mu plavokosi revolveraš. – Sećam se da je bilo neke pucnjave... Samo, ne znam gde smo sada.

– Sigurno u magacinu nekog saluna – odgovori Buč. – Na sve strane osećam miris viskija.

– To ti bazdiš – kiselo odvrati Kid i podrignu. – Aha... sada se sećam... Prebili smo onog Bena Hjuza i njegove dripce.

– Ben Hjuz?! – iznenađeno ponovi Buč. – Zar je on bio ovde? Znači da se u ovom kraju lako dolazi do novca bez rada... Jedini talenat te hulje je da može da namiriše mes-

to gde se pljačka bez opasnosti... Znači da smo se sreli s njim.

– Koliko znam, mirno smo šetali po gradu i isprobavali viski. Mora biti da smo ga sreli u trećem ili četvrtom salunu. Ben se odnekud pojavio i počeo da nam stavlja neke primedbe... Ne znam ko ga je, ja ili ti, opalio posred očiju tako da je pokupio prašinu po salunu.

– Ben nikada ne jaše sam – priseći se Buč. – Gde mu je bila banda?

– Bilo ih je, izgleda, četiri ili pet. Samo, strašno su spori. Jedva da sam opalio nekoliko metaka, a oni su počeli rukama da hvataju tavanicu i da mole za milost.

– Da, da, tako je – prisećao se sada Buč. – Nego, pucnjava mora da je privukla još nekoga.

– Tako je – smrče se Kid. – Ne znam ko nas je likvidirao. Neka hulja nam se prišunjala iza leđa i ohladila obojicu.

– Tako je – uzviknu Buč. – To je bio savezni šerif Red Benson.

– Benson? – zagrcnu se Kid. – Da, nešto me je tresnulo po glavi.

– Bila je to drška Bensonovog revolvera, dragi moj. Udario te je nekoliko puta između rogova. Isto se desilo i meni.

– Znači da nismo u magacinu nekog saluna – dreknu Kid – nego u zatvoru! Ta tvoja ideja da svratimo u grad!

– Ti si bio željan da probaš domorodački viski! – obrecnu se Buč.

Kid ustade, ali je taj napor, izgle-

da, bio suviše veliki. Odmah je klonuo nazad na postelju. Najzad se ponovo pridigao i počeo da pipa po zidu tražeći prozor. Pomoglo mu je prvo sivilo novoga dana. Video je da na malom prozoru postoje rešetke i mračno je uzdahnuo. Zaista su se nalazili u zatvoru.

Onda su neraspoloženo seli na postelje i buljili jedan u drugog. Noć je sve više uzmicala pred danom. Čutanje je potrajalo još neko vreme, a onda Kid podiže glavu.

– Slušaj, prijatelju – rekao je. – Kao da čujem nečije korake. Sigurno nam neko dolazi u posetu.

Bio je to gradski šerif, koga su sinoć njih dvojica strpali u ćeliju.

– Stigao je doručak – saopštio im je čuvar kroz rešetke.

– Da nije bela kafa? – viknu Kid.
– Hoću čistu i jaku crnu kafu. To je jedina medicina koja mi ujutru pomaže.

– Dosta izmotavanja! – obrecnu se šerif. – Jedite ili ostavite hranu ali požurite. Red Benson hoće da razgovara s vama.

– Neka samo izvoli – odvrati Buč. – Mi ćemo biti kod kuće.

Šerif nešto progunđa i izgubi se u hodniku. Kid navali na doručak, dok je Buč sa gadljivim izrazom na licu kopao viljuškom po kajgani. Još nisu bili završili sa jelom kada se u hodniku pojavio visoki čovek u crnom odelu.

– Zdravo, momci – reče im pri-došlica. – Nemate ništa protiv da vam oduzmem koji dragocen mi-

nut? Znaš li Buče, da već godina-ma sanjam kako ću te videti iza rešetaka?

– Zdravo, Bensone – odvrati Buč. – Ako si samo to sanjao sve vreme, znači da imaš zdrav i čvrst san.

Savezni šerif Red Benson bio je strah i trepet za odmetnike u više država Divljeg zapada, a specijalnost mu je bila hvatanje pljačkaša vozova. Zbog ove poslednje osobine, neminovno je morao da se sreće »na poslu« sa Bučom Kasidijem i Sandens Kidom. Učestvovao je u nekoliko potera za njima, ali je uvek ostajao praznih šaka. Pomalo obeshrabren zbog tih neuspeha, Benson je sve ređe gonio razboj-nike. U odmetničkim krugovima kružile su vesti da je on otišao u penziju.

– Pa da vidiš, nije mi baš rđavo – odgovorio je šerif Buču. – Nego, da se i ti nisi opredelio za miran život? Sudeći po onome što se sinoć dogodilo, vas dvojica ste postali neoprezni.

– Ko je mogao da pretpostavi da ćeš se ti pojaviti – sleže ramenima Buč.

– A zašto ste baš došli u Kirkvil? – interesovao se Benson.

– Čuo sam da je ovde izgrađen novi krak pruge i da će saobraćaj postati življi. Zato smo ja i Kid došli da malo izvidimo situaciju. Na žalost, sada smo u tvojim rukama.

– Situacija nije tako mračna kao što vam se čini, dragi moji – odvra-

ti Benson. – Ja sam tek juče posle podne stigao ovamo. Ti si predveče došao sa tim plavokosim drip-cem. Zaključali ste šerifa, a onda nastavili da besnite po gradu. Morao sam da se umešam i da vas smirim kako ne bi došlo do veće gužve.

– I samo zato smo u zatvoru?! – uzviknu Kid.

– Ja vas nisam ni uhapsio – odvрати Benson. Čim završite sa doručkom, možete slobodno da izađete iz zatvora.

– Pazi se, Buče – opomenu ga Kid. – Ne pušta nas on tek tako. Kada samo pomislim kolike bi pare uzeo od nagrade za naše hvatanje. Pogledaj mu samo taj lukavi izraz na licu.

Benson oštro odmeri plavokosog revolveraša i promrmlja:

– Nešto razmišljam ...

– Onda razmišljaj na nekom drugom mestu – prekide ga Buč. – Imam loša iskustva od saradnje sa šerifima. Budi jasniji i nemoj suviše da odugovlačiš ...

– Pre svega, ovdašnji šerif Slim Rodžers ne zna ko ste vas dvojica.

– Ne zna!? – uzviknu Buč.

– Pa to je uvreda! – pridruži mu se Kid. – Zar jedan seoski žandar ne zna ko su Buč Kasidi i Kid?

– Niste baš toliko slavni kao što mislite – zajedljivo primeti Benson. – Uostalom, nalazite se više od hiljadu milja daleko od svojih lovišta. Ova pruga tek što je proradila. Ljudi nemaju iskustva sa pljač-

kašima.

– Ma nemoj – odvрати Buč. – A znaš li ti da je Ben Hjuz u gradu?

– Znam – mirno odgovori Benson. – On me je čak i dopratio ovamo.

– Zajedno ste došli? – zagrcnu se Kid. – Svet mora da se okrenuo tumbе. Prvo kažeš da nas ne hapsiš, nisi otkrio šerifu ko smo, a sada se družiš sa tom huljom. Govori u čemu je stvar!

– E, vidiš, ja sam dao ostavku na svoj položaj – objasni im Benson. – Odlučio sam da odem u penziju pre nego što mi neki vaš kolega izbuši kožu. Uostalom, šezdeset godina je suviše velika starost za jednog šerifa ...

– A tek za odmetnike – složi se Buč. – Nisam još čuo da je neko u našoj profesiji doživeo te godine. Bio bi pravi metuzalem. Dobro, šta je dalje?

– Pa, pošto sam umirovljen – produži Benson – imam vremena da se bavim i privatnim stvarima. Moram jednom svom dobrom prijatelju da učinim važnu uslugu. Vas dvojica ste se pojavili kao poručeni. Da vas noćas nisam smirio i dovukao u zatvor, sigurno ne bismo mogli ovako mirno da razgovaramo. Nas trojica smo ravnopravni građani i ja vam nudim jedan posao. Šta kažete?

– Čim si se potrudio da nas angažuješ, to znači da i ti kršiš zakon – primeti Buč.

– Znači, nećete da mi pomogne-

te? – upita Benson. – A da li bi pomogao Meku Bezardu? Možda ne znaš ko je on?

– Mek Bazard? – ozari se Buč. – Pa zar misliš da u Koloradu postoji čovek koji nije čuo za Meka Bazarda i njegovu bandu? Nas dvojica smo tek počinjali karijeru kada su Meka spetljali. Ko zna koliko je godina već u zatvoru. Njegova banda se rasturila sve do Bolivije. U čemu je stvar?

– Pre nešto manje od dva meseca, seđeo sam u zatvorskoj bolnici i razgovarao sa Mekom Bazardom – odgovori Benson. – Mek je bio teško bolestan i, pošto sam ga ja uhvatio, imao je poverenja samo u mene. Objasnio mi je neke važne stvari. Posle tog razgovora, otišao sam čak u Vajoming i tamo otkrio jednu tajnu.

Buč i Kid se zgledaše. Da bi prikrili interesovanje, kao po komandi izvukoše tanke cigarijose iz džepova i polako ih pripališe.

– Pričaj dalje – reče Buč, odbijajući dimove šerifu u lice.

– Otprilike kroz jedan sat, u Kirkvil stiže voz koji će produžiti preko brda i spustiti se u Fajer kanjon. Želim da vas dvojica uhvatite taj voz i ponesete ovo što sam pronašao u Vajomingu. Tamo žete potražiti izvesnog Nika Gilmana, koji ima ranč u toj dolini. Onda ćemo se nas trojica tamo naći i ti ćeš mi taj predmet vratiti. Ukoliko ne stignem za nedelju dana, onda ćeš ovu stvarčicu predati Niku Gilmanu.

– Što ti to ne uradiš sam? – sumnjičavo upita Sandens Kid.

– Ne mogu. Ben Hjuz zna da je ovaj predmet kod mene i on će sve preduzeti da mi ga otme, bilo ovde, bilo na putu da Fajer kanjona. Ako ga ti ponesesh, Buče, Hjuz se neće setiti da juri za tobom.

– Znači, u pitanju je velika para čim se ljigavi Hjuz rešio da rizikuje – promrmlja Buč.

– Kada se nađemo na Gilmanovom ranču, reći ću ti koliko vredi. Dotle ćeš morati da mi veruješ na reč. Uostalom, zar nisam pokazao da imam poverenja u vas kada vas nisam raskrinkao i podelio nagradu sa šerifom? – Benson uzdahnu i nastavi: – Strašno mi je stalo da se probijete do Fajer kanjona i da obavite zadatak.

– Šta mi imamo od toga? – praktično se zainteresova Kid. – Kao što reče Buč, mora da je u pitanju ogromna para...

– Bićete isplaćeni u gotovini – odvratila bivši savezni šerif. – Deset procenata.

– Deset procenata od čega? – upita Buč. – Glave nas dvojice vrede deset hiljada dolara.

– Onda možete da pretpostavite koliki je taj procenat – zagonetno se osmehnu Benson. – Uostalom, neću duže da se mlatim sa vama. Ako pristanete, reći ću šerifu da vas odmah pusti. Ukoliko odbijete, objasniću mu koga ima u zatvoru. Onda vam ne gine robija u Jumi.

– Pa da prihvatimo, Buče? – ki-

selo se osmehnu Kid. – Benson je dovoljno pokvaren da ispuni ovu pretnju.

Buč Kasidi je uvek vrlo brzo donosio odluke.

– U redu, Bensone – rekao je. – Bićemo u tom vozu. Pre svega, zato što mi je Mek Bazard bio ideal u mladosti, a i zbog toga što mi se ne sviđa pansion u Jumi. Ima još nešto, nama dvojici biće prijatno da povučemo za nos Bena Hjuza. Nego, da vidimo taj tajanstveni predmet zbog koga se ti i Hjuz toliko gložite.

– Evo – reče Benson, gurnu svoju pesnicu među rešetke, pa na Bučov dlan spusti jednu figuricu od bronz.

Odmetnik je začuđeno osmotri. Predstavljala je malo dete sa ispruženim rukama u stranu. Leva ruka figurice, u visini šake, bila je odlomljena. Kao da je bila odvojena od dela s kojim je činila celinu.

Sandens Kid se takođe naže da bolje osmotri predmet. Odjednom uzviknu:

– Hej, pa ovo je ...

– Ovo predstavlja blizance – dopuni ga Buč, koji je takođe shvatio šta drži u ruci. – Zajednički simbol za blizance. Nego, ovde je samo jedan. Šta je sa drugim?

Red Benson se zagonetno osmehnu i odvrati:

– Rekao sam vam da ćete sve saznati kada se kroz nedelju dana nađemo na imanju Nika Gilmana. Za sada toliko. Nego, biće vam po-

trebne pare i za putne troškove.

Bivši šerif izvadi iz džepa svog crnog kaputa pregršt novčanica i predade ih Buču.

– Rezervisao sam vam i sobu u hotelu. Broj 9. Tamo ćete sačekati polazak voza. Biće bolje da se ne mivate po gradu kako vas Ben Hjuz ne bi video.

– Znači, bio si siguran da ćemo pristati čim si nam rezervisao sobe – pakosno odvrati Sandens.

Benson ništa ne odgovori, već im okrete leđa i nestade u kancelariji. Čuli su kako razgovara sa šerifom.

GLAVA TREĆA

Čim su se za njima zalupila vrata zatvora, Buč i Kid kretoše gradom. Neravna i prašnjava glavna ulica, izbledele fasade kuća, brojni saluni i prodavnice – izgledali su na dnevnoj svetlosti mnogo jadnije i sasvim drugačije od jarko osvetljenog naselja u koje su sinoć ujahali. Tu i tamo mogli su da primete ostatke noćasnog slavlja: razbacane prazne boce viskija, pocepane lampione i ponekog pijanca u hladovini sokačića.

Sandens Kid zgađeno pogleda oko sebe i progundā:

– Što tumaramo? Zar si zaboravio da nam je Benson iznajmio sobu? Jedva čekam da ispravim leđa na nekoj mekšoj postelji od one u zatvoru.

Buč mu ne odgovori, već se kri-

som nekoliko puta obazre oko sebe. Osećao je da neko motri na njih, a ono šesto čulo govorilo mu je da treba da bude oprezan. Međutim, na ulici nije bilo sumnjivih tipova. Tako su stigli do gradske štale i Buč naglo skrete unutra i povuče za sobom iznenađenog Kida.

– Ostavili smo kod vas dva konja – rekao je vlasniku štale kada su ušli.

– Mislite na one rage? – progundā čovek koga su sinoć zatekli pijanog pred ulazom u štalu. I njemu su oči bile zakrvavljene. Mora da ga je i glava bolela, jer se kod svake reči mrštio kao da mu je neko čekićem isterivao glas iz usta. – Meni ih niste predali.

– Nemoj da nam vređaš konje – upozori ga Buč. – Te ždrepce su jahale krunisane glave. Oni su toliko fini i osetljivi da ih mi samo nedelju dana jašemo, a drugu nedelju prevozimo. To je baš sada slučaj i hteli smo da ti kažemo da oba konja utovariš u prvi teretni vagon koji ide za Fajer kanjon.

– Danas stiže putnički voz, a teretni tek sutra – odgovori vlasnik štale sa pakosnim zadovoljstvom što može da ih razočara.

Sada se i Sandens Kid priseti nečega.

– Putovanje vozom mi smeta zbog astme – rekao je i nakašljao se. – Možda bi ipak trebalo da krenemo konjima.

Buč se zamisli. I njemu se činilo

da bi putovanje konjima bilo sigurnije, ali nije želeo da odstupi od dogovora sa Redom Bensonom. Ipak je, za svaki slučaj, upitao:

– A kakav je put preko brda?

– Pa, prvih nekoliko časova možete čak i da prestignete voz, jer pruga skreće čas na jug, čas na sever kako bi savladala veliki uspon. Ako pođete onim usekom preko brda, stići ćete u ravnicu pre voza. Posle toga voz će vas ostaviti daleko za sobom.

– Onda će konji ipak ići vozom – odlučio je Buč i izvadio novac. – Postaraj se za to, prijatelju, i pokaži nam gde je sporedan izlaz iz štale.

Pri pojavi zelenih novčanica, vlasnik se vidno odobrovolji. Pošto je strpao novac u džep, odvede ih u sokače iza štale. Čim su se tamo našli, Buč žurno povuče plavokosog revolveraša za sobom.

– Ući ćemo u hotel sa zadnje strane – objasnio mu je. – Neka misle da smo još u štali.

– A zašto se krijemo? – progundā Kid. – Da nas nije Benson nasamario? Možda nas u Fajer kanjonu čekaju njegovi ljudi da nas uhvate i sprovedu u Jumu? Izmislio je štos sa tom bronzanom figuricom kako bismo mi dobrovoljno otišli tamo, a on sebi uštedeo troškove sprovođenja i brige da ne pobegnemo.

– Benson mi je dao punu šaku para kada smo izašli iz zatvora – obrecnu se Buč. – I prestani da iznosiš svoje sumnje! Aha, evo i hotela!

Ušli su na zadnja vrata. U hotel-skom holu sedela su dva čoveka i čitala neke, očigledno stare novine. Pošto nisu obraćali pažnju na njih, Buč skide sa table sa ključevima onaj koji je nosio broj 9, dade znak Kidu i oni se propeše uz stepenice.

Hodnik na spratu bio je prazan i tih. Polako su stigli do sobe broj 9 i Buč gurnu ključ u bravu. Međutim, vrata se sama otvoriše i on tek tada shvati da nešto nije u redu. Suviše kasno. Čim su se vrata otvorila, ugledao je Bena Hjuza kako sedi na postelji i drži uperen revolver.

Ben je bio krupan čovek, širokih ramena, imao je okruglo, tanjirasto lice i veliki trbuh. Njegove male, pakosne oči blesnuše kada je ugledao Buča.

– Udite, momci, udite! – pozvao ih je. – Ne zaboravite da dignete ruke. Džone, uzmi im revolvere i baci ih u ugao!

Čovek koji se sada ukazao iza vrata bio je pravi džin. Imao je više od dva metra, a težio je bar sto dvadeset kilograma. Pohabani i masni sombrero zabacio je na potiljak, tako da mu se videla glatko obrijana lobanja, koja bi sigurno zainteresovala svakog antropologa. Vrlo velika glava sa malo mozga. Ali, ljudskara je imala hitre ruke. Za tren oka im poskida pojaseve sa koltovima i baci ih u suprotan ugao sobe.

– Tako – reče Ben Hjuz. – Sada

možemo na miru da porazgovaramo. Vi, momci, svakako ne poznajete Džona Kena? To vam je čuveni Mali Džon iz zatvora Tender, u kome leži još jedan naš poznanik, izvesni Mek Bazard. Inače, Mali Džon je veoma talentovan. On, na primer, može da vam ponovi svaki razgovor od reči do reči, čak i kada ništa nije razumeo od onoga što je čuo.

– Do đavola! – odvrati Buč. – Takva se budala još nije rodila.

– Dobro, sada ćete videti – nasmeja se Hjuz. – Hajde, Džone, da čujemo Linkolnov govor u Getisburgu.

Džim počeo da recituje sve što je Linkoln rekao pre više od tridesetak godina, a Buč, koji je voleo Linkolna i uspeo da nešto pročita o njemu i čuje u školi, počeo da psuje.

– Pa ovo je pravi papagaj! – uzviknu Kid.

– Vrlo zanimljiva predstava, Bene – onda reče Buč – ali nisi valjda došao ovamo da nam prikazuješ talente iz svoje bande? Dakle, kako si upao ovamo i šta hoćeš?

Buč je vrlo dobro znao šta razbojnik hoće, ali baš zato nije mogao sebi da oprosti neopreznost koja ih je već na početku misije uvalila u neprilike.

– Ti znaš da zlatni ključ otvara sva vrata – nasmeja se Hjuz. – Malo sam porazgovarao sa portirima, pa nas je on uveo ovamo i diskretno se izgubio da ne smeta. – Odmetnik vrati revolver u futrolu i nastavi

vi sa osmehom: – Spustite šape, momci. Ne ljutim se na vas. Ona sinoćna tuča je zaboravljena. Svi smo popili više nego što nam godine to dozvoljavaju.

– Rekao bih da si postao miroljubiv – odvrati Buč. – Čak bismo mogli i da se izljubimo. Izgleda da ovaj grad deluje miroljubivo na svakoga.

– Čak i na Reda Bensona? – brzo upita Hjuž. – On vas je noćas strpao u zatvor, a sada vas pušta. I to dve hulje sa masnim ucenama na glavi! Čudno, zaista čudno.

– Pa, lokalni šerif je zaključio kako je hrana ovde skupa i da bi naš boravak u zatvoru poremetio njegov budžet – pakosno reče Kid.

– Pratili smo mi Bensona do zatvora – odvrati Hjuž. – Znali smo da ćete pre ili kasnije izaći odande. Svrćali smo i ovde, u hotel, i saznali kako vam je šerif rezervisao sobu. Opet veoma čudno. Nego, da pređemo na posao. Dragi moji pljačkaši vozova i banaka, meni je potrebna vaša pomoć radi podizanja sto hiljada dolara u zvećećem zlatu i novčanicama. Ili, možda, samo u novčanicama. Nisam siguran.

Buč ništa ne reče, već ode do svojih torbi, koje su bile prebačene preko jedne stolice, i izvadi odande pribor za brijanje. Skinuo je košulju i pipnuo prstom vodu u umivaoniku. Pošto je ustanovio da je hladna, naredio je ogromnom Džonu Kenu:

– Mališa, otrči časkom dole i potraži toplu vodu od portira!

Džin pogleda u Bena Hjuza, koji samo klimnu glavom. Kada je Džon otišao, Hjuž reče:

– I bolje da ne govorimo pred njim. Mogao bi negde da se izbrblja. Znaš, Mali Džon je pre mesec dana pušten iz zatvora, gde je ležao nekoliko godina zbog krađe konja. Pre nego što su ga pustili na slobodu, bio je na posmatranju. Lekari su morali da odluče da li da ga prebace u ludnicu ili ne.

– Aha – progundā preko ramena Buč. – I Mali Džon je ispod svoje bolničke postelje našao sto hiljada dolara?

– Nije, ali je do njega ležao Mek Bazard.

Buč se malo trže, ali mu je glas bio miran kada je rekao:

– Znači, Bazard mu je poverio gde je zakopao blago koje je opljačkao dok se nalazio na slobodi.

– Nisi daleko od istine – odvrati Hjuž. – Da li poznaješ Fajer kanjom?

– Nikada nisam bio ni blizu te doline – iskreno reče Buč.

– Ni ja – osmehnu se Hjuž. – E, u toj dolini postoji izvesni rančer, po imenu Nik Gilman, koji je veoma bogat, čak ima i svoju banku. Taj gospodin Gilman je hteo da se proslavi kao bankar, pa je odlučio da veći deo svoje gotovine pretvori u zlato.

– To svi rade – umeša se Kid u razgovor. – Hartija nikada nije si-

gurna. Može da izgori, pa inflacija i druge stvari...

– Tako je – složi se Hjuz i klimnu glavom prema plavokosom revolve-ru. – Ali Gilman je imao još bolju ideju. Nije on samo hteo da kupi zlato, već posebnu vrstu zlata.

– Šta su to posebne vrste? – iznenadi se Buč. – Ja znam zlato u zlatnicima, zlatnom prahu i grumenju. Na kraju je sve isto.

– E, kada si pomenuo grumen, opet si skoro pogodio u čemu je stvar – pobedonosno reče Hjuz. – Možda vama dvojici neznalica nije poznato da je nekada u Kaliforniji vladala zlatna groznica i da se tamo kopalo zlato na tone.

– To zna svako dete – obrecnu se Buč. – Pređi na stvar.

– Pa, tamo je, u okrugu Kalaveras, pre jedno tridesetak godina i više, tačnije 1854, otkopan drugi po veličini grumen zlata u svetu. Bio je težak, ni manje ni više, 160 funti.

– I to mi je poznato – sa osmehom odvrati Buč, koga je sve u vezi sa zlatom veoma zanimalo. – Grumen je iskopan u nalazištu kod Karson Hila, ako nisi znao. Srećni kopač ga je odmah prodao nekom bogatašu, koji ga je onda izložio u San Francisku kao svetsko čudo. Kažu da je taj tip samo od ulaznica koje je naplaćivao od pohlepnih radoznalaca zaradio pedesetak hiljada dolara. Onda je neko ukrao grumen i... dalje ne znam šta je bilo – sleže ramenima Buč.

– E, ja znam – odvrati Hjuz, ne obraćajući pažnju na Sandens Kida, koji je sve ovo napeto slušao.

– Grumen je pronađen i išao je iz ruke u ruku, ali ga niko nije pretapao. Svaki vlasnik želeo je da ga prikazuje i tako zarađuje pare na njemu. Najzad je interesovanje opalo, pa je poslednji vlasnik odlučio da proda grumen najboljem ponuđaču.

– Sada na scenu stupa taj Nik Gilman, zar ne? – primeti Kid.

– Tačno – klimnu glavom Hjuz. – Prema sadašnjoj vrednosti zlata, taj bi grumen vredeo negde oko osamdeset hiljada dolara. Gilman se pogodio sa vlasnikom za sto hiljada dolara i...

– Onda radnju preuzima Mek Bazard, zar ne? – upita Kid sa osmehom.

– Što ste vas dvojica pogađači! – kiselo se osmehnu Hjuz. – Prosto ne znam da li dalje da pričam kada izgleda da sve znate. Da vam to nije Benson ispričao?

– Nije – pošteno reče Buč.

– Dobro, onda da nastavim – progundā debeli razbojnik. – Pošto se pogodio sa vlasnikom, Gilman je prikupio sto hiljada dolara, ali, čini mi se, to je moralo da bude u zlatu jer se zlato samo zlatom kupuje. Najmio je specijalna poštanska kola i oružanu pratnju i poslao pare do vlasnika džinovskog grumena. Za to je nekako saznao Mek Bazard i opljačkao poštanska kola koja su prenosila tih sto hiljada do-

lara u zlatu, vlasništvo Gilmanove banke. Nekako odmah posle toga, Bazarda su uhvatili, ali zlato kod njega nije pronađeno niti je on hteo da prizna gde se nalazi.

– A šta je sa grumenom? – interesovao se Kid.

– Grumen je nastavio da menja vlasnike. Kako sam nedavno čuo, još se nalazi u Kaliforniji. Ne znam tačno kod koga.

– Dobro, kakve veze ima Red Benson sa tim? – upita Buč, psujući u sebi bivšeg saveznog šerifa što je bio toliko zakopčan, pa sada od neprijatelja mora da saznaje detalje tajanstvenog posla u koji ga je Benson uvukao.

– Kao što znate, Bazard je bio osuđen na doživotnu robiju – reče Hjuz zavijajući cigaretu. Pošto je pripalio i odbio nekoliko dimova, on produži: – Poslednjih nekoliko meseci Bazard je teško oboleo i ležao je u zatvorskoj bolnici. Stanje mu se pogoršavalo i kada je ocenio da mu se bliži kraj, on je pozvao Reda Bensona.

– Dabome, to je prirodno – klimnu glavom Buč. – Benson ga je onda uhvatio i spasao mu glavu lečeći ga od rana zadobijenih tom prilikom.

– Da, njih dvojicu je nešto vezivalo – progundā Hjuz obavijen oblakom dima. – Bilo kako bilo, Red Benson je posetio Meka Bazarda u zatvorskoj bolnici baš kada je naš Mali Džon ležao u susednom krevetu. Benson je, očigledno, želeo

da sazna šta je bilo sa sto hiljada dolara i čak mu je ponudio pogodbu. Navodno, pošto je Mek bio bolestan, Benson bi mogao da mu izdejtstvuje pomilovanje, ili, bar, da smanji kaznu. I tako . . .

Hjuz ućuta jer se vrata otvoriše i na njima se pojavi ljudeskara. U ruci je nosila lonac vrele vode. Kada je Buč uzeo lonac, Hjuz reče džinu da izađe u hodnik i pripazi da im neko ne smeta.

Za to vreme, Buč je mislio o mnogo čemu, ali ga je najviše brinulo što bi onaj putnički voz mogao da stigne u grad. Brzo je počeo da sapunja bradu, zaviđeći Sandens Kidu što nema toliko problema sa svojim izraslinama na obrazima. Plavokosi revolveraš je jedva nekako uspeo da odneguje svoje plave brkove, na koje je bio veoma ponosan.

– Nego, reci mi, zar je Bazard bio toliko lud da ispriča Bensonu gde se nalaze te pare? – upita Buč.

– Izgleda da jeste – odvrati Hjuz. – Kada mi se Mali Džon pridružio posle izlaska iz zatvora, iznenada je jedne noći izrecitovao ceo razgovor između Bensona i Bazarda u bolnici. Samo, Bazard nije znao da objasni gde je novac sakriven.

– Tako sam nešto i pretpostavljao – sleže ramenima Buč. – Dobro je što sam iskoristio ovo vreme da se obrijem.

– Ti si čuo da je Bazard bio čudan razbojnik – nastavi Hjuz.

– Zato mi se i sviđao – primeti

Buč, pljuskajući vodom lice. – On je dobar deo plena delio. Tako je stvorio mnogo prijatelja kod kojih je uvek mogao da potraži sklonište.

– E, jedan od njih nalazi se u Fajer kanjonu.

– Ma, ti stalno pričaš o tom gradu, Bene.

– Ne bez razloga, jer je Bazard baš tamo opljačkao poštanska kola sa parama Nika Gilmana i ostavio ih na jednom ranču. Pošto mu je posle toga potera stalno bila za petama, Bazard nije mogao da vuče tolike pare sa sobom i ostavio ih je onom rančeru da ih sakrije. Tada je Bazard zgrabio jednu figuricu sa police u rančеровој kući, nekakve dečaćice od bronzе, i rekao onom rančeru da će, ukoliko se sam vrati po novac, tada sve biti u redu, ali ako pošalje nekog drugog, da podigne blago u njegovo ime – taj će morati da mu pokaže tu figuricu.

– Da nije taj rančer iskopao novac čim je čuo da je Bazard osuđen na doživotnu robiju i sada se muči trošeći ga?

– Ne verujem da bi se iko usudio da prevari Bazarda za njegova života. Tako misli i Benson, koji je potegao čak u Vajoming da uzme bronzanu figuricu, koju je Bazard ostavio u jednom svom starom skloništu. Na putu za Fajer kanjon, Benson je stigao ovamo, ali smo ga mi pratili u stopu i, kako mi se čini, mi ćemo prvi stići u Fajer kanjon

sa onom figuricom.

Buč završi sa umivanjem obrijanog lica i obrisa se, a onda se malo trže, jer je čuo pisak lokomotive, što je značilo da se onaj putnički voz nalazi na milju od grada.

– I ti hoćeš da me uvučeš u taj posao? – upita Buč.

– Da. Ti si nekada upoznao Bazarda i znam da si mu bio mnogo simpatičan – osmehnu se Hjuz. – Samo, ovo je čist posao. Sleduje nam nagrada od dvadeset hiljada dolara ako pronađemo taj novac.

– A ko je taj rančer u Fajer kanjonu? Mislim na toga što čuva zlato i čeka da mu donesu figuricu.

– Zini da ti kažem – odvrati Hjuz.

– Prvo da pristaneš na posao.

– Na žalost – odvrati Buč zakopčavajući košulju – ja se ne upuštam u poslove sa huljama kao što si ti. Moraćeš da nađeš nekog drugog.

Sa Hjuzovog lica iščeze osmeh.

– Ja sam mnogo računao na tebe i tvog plavokosog prijatelja, Buče – reče razbojnik i spusti ruku na dršku revolvera u futroli. – Pošto nećeš da uđeš u posao o kome toliko znaš, ne smem da te ostavim živog. Nemoj da gledaš na vrata. Mali Džon je u hodniku, a druga dva moja čoveka su dole u holu.

– Da, zaboravili smo na onog mališu – klimnu glavom Buč i okrete se ogledalu iznad umivaonika kao da hoće da dotera kosu. Onda je zgrabio obema rukama umivaonik pun sapunjave vode i munjevitim zamahom sručio Hjuzu vodu

pravo u lice.

GLAVA ČETVRTA

Čim je Buč bacio sapunjavu vodu Hjuzu u lice i dok je ovaj očajno trljao lice i pokušavao da izvuče revolver iz futrole, odmetnik je skočio na njega. Pod njihovim tereotom, postelja se srušila. Odjeknuo je prasak kao da se provalio pod. Tolika buka bila je dovoljna i za Malog Džona da shvati kako se nešto događa u sobi. Srećom, ni Sandens Kid nije gubio vreme. Odmah je prileteo vratima i navukao rezu.

– Šta radiš, Bene? – čulo se iz hodnika.

– Ako slon navali na vrata, sigurno će provaliti i zid – progundā plavokosi revolveraš.

Međutim, Buč je bio isuviše zauzet da bi ga čuo pošto se trudio da Hjuzu otme revolver. Kid izvuče kolt da bi udario Hjuza po glavi, ali baš tada debeli razbojnik klonu ispod Buča i opruži se na ostacima postelje.

Mali Džon je tako žestoko cimao bravu da se izbledele kalendar na zidu pored vrata otkačio i pao.

– Čekaj da smirim onog klipana! – reče Buč, pa priđe vratima i viknu: – Slušaj, mališa! Benu je pozlilo i zato trči dole i dovedi one momke iz hola.

Džin je malo oklevao, a onda njegovi teški koraci odjeknuše niz stepenice.

– Jesi li pri sebi? – dreknu Kid. – Šta će nam oni?

Buč mu ne odgovori, već iz jedne kožne torbe izvuče komad konopca. Jedan kraj privezao je za kvaku na vratima, a drugi izbacio kroz prozor.

– Ispadaj! – viknuo je Kidu.

Plavokosi odmetnik ga poslušao. Dok se on spuštao, Buč pripasa pojas sa revolverom. Zatim baci torbe revolverašu koji je već stigao dole. Baš kada je opkoračivao prozor, na stepenicama odjeknu bat čizama. Kada je kvaka počela da se trese, Buč je već bio na zemlji.

Razbojnici su odmah shvatili da se u sobi nešto dogodilo, pa narediše ljudeskari da izvali vrata. Dvojica prijatelja bežali su niz ulicu kada sa prozora blesnuše revolver-ske cevi. Odmah zatim tišinu u gradu naruši pucnjava. Buč i Kid se baciše iza ugla najbližeg sokačeta i onda izbiše na glavnu ulicu.

Kada su jurnuli dižući prašinu za sobom, začu se energično pištanje lokomotive. Buč opsova jer iz hotela izleteše tri čoveka, među kojima se jasno isticao džinovski Džon Ken.

Begunci se nađoše u neugodnoj situaciji. Ako potraže zaklon u obližnjim zgradama, izgubiće voz, a ukoliko nastave da jure širokom ulicom, sigurno će naleteti na olovo koje je počelo da fijuče iz pravca hotela.

– Pucaj na njih, Kide! – dreknu Buč, ali kada se okrenuo da nani-

šani, video je onu trojicu kako beže natrag u hotel.

U početku nije shvatio u čemu je stvar, a onda vide jednog čoveka koji je sa ulaza u šerifovu kancelariju otvorio vatru i naterao Hjuzove ljude da pobegnu u hotel.

– Red Benson je najbolji od svih bivših šerifa! – uzviknu Buč.

Izbili su na peron baš u trenutku kada je kondukter zatvarao vrata na poslednjim kolima. On ih ugleda i ponovo otvori vrata, a odmetnici u trku ubaciše torbu na platformu. Zatim i sami uskočiše u voz.

– Vi, momci, kao da bežite od linčovanja? – upita ih kondukter.

Buč tutnu čoveku nekoliko novčanica u ruku i sa osmehom reče:

– Baš smo dobili opkladu, šefe. Kladili smo se da ćemo stići ovu gvozdenu peglu iz bilo kog dela grada.

– Čuo sam i pucnjavu – nepoverljivo primeti kondukter i zavrte glavom.

– To slave momci koji su se kladili na nas – odvrati mu Buč. – Znali su da se klade na dobre trkače.

Posle toga sva trojica uđoše u vagon. Tamo je bilo svega pet putnika. U zadnjem delu vagona sedeo je jedan dobro obučen čovek tridesetih godina, očigledno službenik železničke kompanije. Kondukter mu se obraćao sa приметnim poštovanjem i oslovljavao ga »gospodin Džordž Moris«. Drugi putnik je bio veoma visok i mršav, guste

smeđe kose, koja mu je padala do ramena, odeven u dobro skrojeno tamno odelo. Nosio je i dugački ogrtač, zbog čega je pomalo ličio na Evropljanina. Na licu je imao tajanstven izraz. Neki debeli trgovac viskijem zauzimao je skoro celo sedište, a prekoputa onog Džordža Morisa sedela je jedna plavokosa, lepuškasta devojka, naslonjena na nekakvu ćutljivu priliku u dugačkoj crnoj haljini i sa udovičkim velom preko lica.

Buč sede iza njih dve, pošto je zaključio da su to verovatno majka i kćerka. Još zadihani Kid sruči se pored njega. Pošto je voz stalno povećavao brzinu, dvojica odmetnika zadovoljno odahnuše.

– Vidim da ću za jedno deset godina u penziju – progundā Kid. – Izgleda da sam ostareo za ovakvu vrstu poslova.

Buč je za to vreme posmatrao devojčin vrat, koji se jasno isticao ispod visoko podignute kose. Zaključio je da je veoma lep i da dotična ima kožu nežnu kao baršun. Pošto je putovanje obećavalo da će biti monotono i dosadno, razmišljao je da li da pokuša da se upozna sa lepoticom, ali se prisetio kako mu je Benson napomenuo da bude oprezan na putu. Ipak, nije mogao da odoli. Blago je dodirnuo devojku po ramenu i upitao:

– Da li vi i vaša majka imate nešto protiv ako pušim, gospođice?

– Samo izvolite – odvrati ova neљubaznim glasom, koji se nije sla-

gao sa njenim lepim profilom. – I nemojte više da nas uznemiravate. Zar ne vidite da mi je majka u žalosti?

Buč promuća neko izvinjenje i zaboravi na udvaranje. Obratio je pažnju na ostale putnike. Džordž Moris je prelistavao nekakvu knjigu, ali mu zato čovek u ogrtaču privuče pažnju pošto je toliko odudarao od ostalih, pa Buč odluči da ga zapamti.

Milje su monotono prolazile i ona namrštena brda na horizontu kao da su postojala sva bliža.

– Hej! – odjednom viknu Kid. – Pa mi smo do sada išli na jug, a voz skreće na sever! Da se ne vraćamo u Kirkvil?

– Zar se ne sećaš šta je rekao čovek u štali? – podseti ga Buč. – Pruga zaobilazi oko planine i zato nam je rekao da bismo u ravnici stigli na konjima brže od voza.

Posle toga Buč navuče svoj šešir nalik na polucilinder preko očiju i počne da drema. Nije znao koliko je tako prošlo vremena, ali ga iz dremeža trže naglo zaustavljanje voza. Otvorio je oči i video kako ona devojka žurno popravlja šešir i veo na glavi svoje majke, koji su se pomerili zbog naglog zaustavljanja voza.

Buč se proteže i pogleda kroz prozor, a onda se trže. Spazio je jednu veliku obrijanu glavu koja je promakla pored prozora. Glava je pripadala džinovskom Džonu Kenu. Buč je shvatio šta se dogodi-

lo. Ben Hjuž i njegovi ljudi udarili su prečicom preko planine i uspeli da prestignu voz. Okrenuo se Kidu i video da ovaj u rukama već ima koltove.

– Nemoj da pucaš! – prosikta Buč. – Da vidimo šta hoće te hulje.

– Jesi li lud? – odvrati plavokosi odmetnik. – Vrlo dobro znaš šta hoće. Hajde da ih izrešetamo i svršimo stvar!

– Kažem ti da ne pucaš! – ponovi Buč. – Vрати revolvere u futrole i pravi se kao da su nas iznenadili.

Na drugom kraju vagona pojavi se debeli razbojnik sa još dvojicom, koji uperiše revolvere u putnike.

– Mirno, narode! – saopštio je Ben Hjuž. – Ovo nije nikakav napad. Došli smo samo po neke naše stvari. Buč, daj to ovamo!

– Šta da ti dam? – mirno odvrati odmetnik, polako dižući ruke uvis.

– Mislio si da nam slažeš, a? – nervozno se nasmeja debeli. – Čim je voz otišao iz stanice, Red Benson je otrčao u štalu po svog konja. Tamo smo ga uhvatili, ali kod nje ga nismo našli bronzanu figuricu. Dobro smo ga pretresli, no, uzalud. Nije hteo da nam kaže gde se nalazi ta prokleta figurica, ali sam ipak shvatio celu igru. Bensen vas je pustio iz zatvora i štitio vam odstupnicu dok ste bežali prema vozu.

– I ti si ubeđen da je ta igračka kod mene? – odvrati Buč.

– A kod koga drugog? – zareža Hjuž. – Daj ovamo figuricu, ili ću te

skinuti do gole kože pred ovim damama!

Jedan Hjuzov čovek hitro priđe Kidu i Buču i oduze im koltove. Plavokosi odmetnik prekorno pogleda prijatelja. Ali, u gužvu se umeša Džordž Moris.

– Čistite se iz vagona! – grmnuo je elegantni čovek. – Ja radim za ovu železnicu i postaraću se da vas strpaju u zatvor zbog napada na voz.

Drugi Hjuzov pratilac gurnu Morisa natrag na sedište.

– Ne mešaj se, lepotane! – podviknuo mu je. – Ovo se tebe ne tiče.

Međutim, Moris je nastavio da se prepire, pa Buč odluči da sačuva simpatičnog čoveka od daljih nepritika. Dobročudno se nasmeja.

– Vidim da držiš sve kečeve u rukama, Bene – rekao je razbojniku. – Zato ti nudim sporazum. Ja i Kid smo gladni kao vukovi jer si nam ti pokvario planove o dobrom obedu. Odvedi nas negde gde ćemo moći dobro da se najedemo i reći ću ti kako ćeš dobiti tu bronzanu figuricu.

Hjuz se skoro zagrcnu od besa zbog ovolike drskosti.

– Daćeš ti figuricu ovde! – grmnuo je.

– Slušaj – umorno mu reče Buč. – Nemam tu prokletu igračku i možeš me pretresti da se uveriš, ali je tačno da radim za Bensonu.

Odjeknuo je nestrpljivi zvižduk lokomotive. Vagoni su počeli da

škripe. Ben Hjuz se obazre oko sebe i brzo donese odluku:

– Silazite prvo vas dvojica! Ponesite i torbe! Videćemo već gde je figurica.

Buč sleže ramenima i propusti Kida napred. Kada se našao naporedo sa onom lepom devojkom, on zastade, pokloni se i skide šešir. Kid se okrete i pogleda ga.

– Primate moje izvinjenje – svečano reče odmetnik. – Nadam se da se vaša majka nije mnogo uznemirila.

Jedino je Kid video kako se Bučova ruka sa šeširom našla u jednom trenutku iznad devojinog krila i tako zaklonila njegovu drugu šaku, koju je odmetnik dotle držao stisnutu. Plavokosi revolveraš se zadovoljno osmehnu.

Hjuz gurnu revolverom Buča u leđa i prosikta:

– Ostavi udvaranje i silazi s voza!

Čim je i poslednji Hjuzov čovek sišao, voz krete. Debeli razbojnik gurnu Buča i Kida prema rezervnim konjima i prijatelji se nađoše u sedlu.

– Onaj tip sa železnice sigurno će nam natovariti na vrat neku poteru – progunda debeli razbojnik. – Moramo što pre da se čistimo odavde.

– A kada ćemo jesti? – po prvi put prekide ćutanje Kid.

Razbojnik nešto opsova i povede kolonu kroz šumu prema planinskim vrhovima. Kada su odmakli nekoliko milja, Hjuz odjed-

nom zaustavi konja i uzviknu:

– Da nas ne blefira ovaj prokleti Kasidi? Sjašite! Prvo ćemo ih prestresti.

To su i učinili. Prvo su pregledane torbe, a onda su Buča i Kida skinuli do gole kože i svaki komad njihove odeće detaljno ispitali.

Kada je pretres bio završen, razbojnici razočarani otromboljiše lica. Dok su se Buč i Kid oblačili, Hjuz ih je besno merio.

– Dobro, gde je prokleta figurica, Buče? – najzad je rekao.

– Ti si, izgleda, zaboravio na moj predlog – odvrati ovaj. – Prvo da je demo.

Debeljko pocrvene od besa.

– Ako uopšte upalimo vatru, prvo ćemo na njoj da vam ispečemo tabane. Možda ćete propevati.

– Ne budi toliko tvrdoglav – uzdahnu Buč. – Ti znaš da smo nas dvojica veoma osetljivi i da sa nama treba samo lepo da se postupi.

Hjuz rezignirano sleže ramenima i reče:

– Upalite vatru, momci, pa izvadite kafu i slaninu. Pokušaćemo da ove hulje ubijemo dobročinstvom i negom.

Bilo je očigledno da je većina Hjuzovih ljudi pristalica suprotnih metoda ubeđivanja, ali su ipak poslušali vođu. Kada su Buč i Kid smazali veliki tiganj pržene mesnate slanine i ispili lonac kafe, Hjuz nestrpljivo upita:

– Dakle, da čujemo?

– Šta to? – nevino upita Buč. – Ionako sve znate.

– Da li ti je Benson dao figuricu? – nestrpljivo je navaljivao Hjuz.

– Ah, da, figurica – kao priseti se Buč o čemu je reč. – E, pa, taj pokvareni šerif u penziji lepo je isplanirao. Odlučio je da ostane u Kirkvilu, a nas dvojicu da pošalje vozom u Fajer kanjon. Očekivao je da ćete vi jurnuti za nama i zaboraviti na njega. Nego, ti si mi rekao da ste uhvatili Bensona i...

– Govori! Da li ti je dao figuricu?

– Nije – odgovori Buč, kome su ideje brzo padale na um i koji je munjevito umeo da improvizuje nove zaplete. – Nije Benson imao toliko poverenja u nas. Figuricu je poslao poštom. Paketić sa tom igračkom nalazio se u poštanskoj vreći koja sada onim vozom putuje u Fajer kanjon.

Iznenadna tišina koja je propratila Bučov odgovor bila je skoro nepodnošljiva.

GLAVA PETA

Prvi se povratio Ben Hjuz.

– Dva puta si me povukao za nos, Buče! – dreknuo je tako da je šuma odjekivala. – Platićeš mi!

– Zar je to hvala što sam ti učinio uslugu? – načini se nevešt Buč. – Da si u vozu opljačkao vreću sa poštom, navukao bi sve federalne šerife na vrat. A ti nisi vešt da bežiš od njih kao nas dvojica.

– Hajdemo – promuklim glasom

reče Hjuz. – Idemo u Fajer Kanjon.

– Čemu žurba? – upita Buč. – Imamo vremena da popijemo još po šolju kafe.

Razbojnik ritnu lonac sa kafom i zaurla:

– Vas dvojica ćete ostati s nama dok ne dobijemo tu figuricu!

I tako su se ponovo našli u sedlima i krenuli kroz brda. Penjanje je bilo mučno, počela je da pada i sitna, hladna kiša. U samo predvečerje stigli su do velike, mračne kuće u gustoj šumi.

– Ko li je to sagradio kuću u ovoj pustinji? – začuđeno upita jedan razbojnik.

– Sigurno neki vampir koji voli samoću i sačekuje usamljene putnike da im pije krv – odvrati Buč smejući se, ali je bio zadovoljan kada su prošli pored tajanstvene kuće, koja je u polumraku i kroz sitnu kišu delovala jezivo i odbijajuće.

Najzad su se spustili u dolinu. Pred njima se pružao toliko očekivani Fajer Kanjon. Jašući dalje, nailazili su na usamljene rančeve. Nešto kasnije, stigli su do belo okrečene zgrade koja je imala zvonik na pročelju.

– Pa ovo je škola – reče neko.

– Daci su već otišli kućama – primeti drugi razbojnik.

– Odmorićemo se u školi – odlučio Hjuz. – Unutra sigurno ima peć, pa ćemo se i ogrejati.

Sjahali su i, pošto su privezali konje, ušli u školu. Sendens Kid je

sve vreme režao i prebacivao Buču što nisu potprašili razbojnike kada su ovi zaustavili voz i tako sebi uštedeli ovo mučno putovanje i neprijatno društvo prostih bandita. Plavokosom revolverašu nikako se nije sviđala mogućnost da sa gomilom dvonožnih tvorova provede noć u zatvorenoj prostoriji.

Posle nekoliko minuta razbuktala se vatra u tučanoj peći. Razbojnici posedaše u školske klupe. Onda se prešlo na jelo. Ben Hjuz zadovoljno popi šolju kafe i onda reče:

– Znaš da ću te poslušati, Buče. Slažem se s tobom da je opasno opljačkati poštu. Zato će to uraditi Kid. Vas dvojica ste bar majstori u pljačkanju banaka, pa vam obična pošta neće predstavljati problem. Povešću ga u Fajer kanjon. Neka on ode u poštu, a ja ću ga čekati na ulazu u grad.

Buč krišom namignu svom ortaku i reče mu:

– Bogami, Kide, Ben ima veliko poverenje u tebe.

– A, ne! Ne verujem ja njemu! – odmah skoči Hjuz. – Zato ćeš ti ostati ovde. Ukoliko me Kid prevari, s tobom je svršeno. Hajde diži se, plavokosi! – naredio je revolverašu. – Moramo da požurimo.

Kid mračno pogleda u Buča, koji se tužno nasmeši.

– Pazite dobro na Kasidija! – upozori razbojnik svoje ljude. – Hoću da ga zateknem ovde kada se vratim!

Onda on i Kid odjahaše, a Buč ostade okružen neprijateljskim licima. Utonuo je u mračne misli. Brinuo se, jer se nikakva bronzana figurica nije nalazila u poštanskoj vreći koja je stigla u Fajer kanjon. To je i Kid vrlo dobro znao. Video je kako je Buč tajanstvenu figuricu krišom spustio u krilo one djevojke u vozu.

Gradić Fajer kanjon mogao je biti pljunuta slika Kirkvila, ili njegov uvećani duplikat. Sve je tu bilo isto, samo je broj stanovnika bio veći, što je naselju davalo pravo da ima i sudnicu. Ona je bila podignuta na jednoj maloj livadi u centru grada. Na istoj toj livadi nalazio se mali bronzani top, uspomena iz opsade Alama i rata s Meksikom. Obzirom na postojanje sudnice, u Fajer kanjonu se nalazila i kompletna ekipa čuvara reda, među kojima se isticao šerif Tom Flips. To je bila osoba veoma mršavog tela i strašno dugih ruku, zbog čega je nosio nadimak »Kostur«, pa je retko koji građanin Fajer kanjona znao njegovo pravo ime. Mršavi šerif bio je poznat po tome što je prvi dolazio na stanicu i što se pored svoje redovne šerifske dužnosti bavio i amaterskim detektivskim poslom, pa je, čak, bio i dopisni član čuvene Pinkertonove detektivske agencije. Da su Buč i Kid znali za ovaj podatak, dobro bi se razmislili oko dolaska u Fajer kanjon, pošto su im Pinkertonovi detektivi stalno bili za petama i

neumorno ih proganjali.

Kada je toga dana, kasno posle podne, šerif Tom Fleps stigao na stanicu da dočeka voz, tamo je zatekao bankara i rančera Nika Gilmana, koji je takođe nestrpljivo očekivao dolazak voza. Bio je to krupan čovek, crvenog lica i gustih obrva, a po njegovom ponašanju videlo se da se bavi dvostrukim zanimanjem. Gubitak onih sto hiljada dolara i još veći gubitak velikog zlatnog grumena, koji je trebalo da bude glavna reklama za njegovu banku, kao da nisu mnogo uticali na bankarevo raspoloženje. Kada se šerif pojavio, Gilman ga je veselo pozdravio.

– Čini mi se da voz kasni – primeti mršavi čuvar zakona. Tek sada čujem lokomotivu.

– Da – složi se Gilman. – Sigurno je i Lef Deri u vozu. Evo vidim Zika Kerlija, njegovog nadzornika. Koli ma je došao da ga preveze do Roki Pasa. Nego, Flepse, šta će nadzornik čoveku koji nema ni stoku ni kauboje?

Pred peronom se zaustaviše lepa i laka kola. Vukla su ih dva punokrvna konja. Na kočijaškom sedištu nalazio se snažan čovek, isturene vilice i namrštenog pogleda, po kome je Zik Kerli bio zapažen u Fajer Kanjonu. Mršavi šerif je smrknuto posmatrao Kerlija kako vezuje zapregu za ogradu perona.

– More, to što Lef Deri nema stoku nije jedina čudna stvar – prime ti Fleps. – Ja se pitam i zašto je,

koga đavola, podigao kuću čak gore u planini, kada ovde ima toliko lepih mesta. Pored toga, on kupuje imanje po celoj dolini i ma sve rančere u džepu zbog zajmova koje im daje. Tu on i te kako konkuriše tvojoj banci, Gilmane.

Nik Gilman sleže ramenima.

– Mislim da će uskoro i Lef Deri morati da otkrije karte – progundao je. – Sumnjam da će to biti srećan dan za našu dolinu.

Voz se pojavio iz zavesesitne kiše i pobeđonosno se približavao stanici. Zatim i putnici počеше da silaze iz vagona. Prvi izađe onaj trgovac viskijem, pa Džordž Moris, koji zastade da pomogne onoj lepoj devojci pri izlasku iz vagona. Istu uslugu ponudio je i starijoj ženi u crnini i pod velom. Pošto su sve troje bili stranci u Fajer Kanjonu, Nik Gilman nije obraćao pažnju na njih i živnuo je tek kada je na peron sišao onaj visoki, gologlavi čovek u ogrtaču. Šerif Fleps ode do vagona sa prtljagom, kako bi prisustvovao predaji vreće sa poštom, a Gilman brzo priđe čoveku sa ogrtačem, koji je razgovarao sa Zikom Kerlijem. Bankar mu pruži ruku i reče:

– Drago mi je što ste se vratili, Deri. Vaš nadzornik je krio gde se nalazite, ali je najzad priznao da ćete stići ovim vozom.

– Nema tu nikakve tajne -- odvratil Lef Deri. – Kao što znate, ja sam naimenovan za predsednika ovogodišnjeg sajma u Fajer kanjo-

nu, pa sam putovao zbog organizacije. Želim da sajam bude nešto neviđeno, pa sam, čak, obezbedio i učešće jednog balona koji će leteti iznad doline. Siguran sam da ćemo imati goste iz celog Vajominga.

– Ako uzmemo u obzir ovu lošu godinu – smrknuto odvratil bankar – sumnjam da će rančeri biti raspoloženi za takvu ekstravagantnu proslavu. Inače, čekao sam vas zbog one moje ponude. Vi imate u rukama tapije mnogih rančeva u dolini. Želeo bih da ih otkupim.

– Stanični peron nije mesto za takav razgovor – odvratil Lef Deri.

– Ostareo sam da se svaki čas penjem na planine – progundal Gilman. – Hoćete li da prodate ili ne?

– Imate li gotov novac?

– Mogu da vam dam potvrdu za potvrdu – namrštil se bankar – a zaradu ću vam isplatiti u gotovom.

Lef Deri ga smrknuto pogledal. Posle kraćeg razmišljanja je rekao:

– Slušajte, Gilmane. Ja sam poslovan čovek, baš kao i vi. Pre deset godina došao sam sa Istoka i uložio novac ovde. Pozajmljivao sam rančerima uz manju kamatu nego što je tražila vaša banka. Oni su mi u залог davali tapije svojih rančeva. Nisam ja kriv što su godine bile loše, a rančeri nisu mogli da vrate dugove i tapije. Sada vi želite da ih otkupite. Pre nego što ozbiljnije o tome porazgovaramo, želim da vidim gotove pare. Kada budete imali novac, dođite da razgovaramo.

– Drago mi je što ste iskreni, Deri – reče bankar. – Samo, zaboravili ste jedno. U pitanju je sudbina svih tih ljudi. Ja poznajem ovdašnje rančere i suguran sam da bi cela dolina napredovala da njihova ušteđevina nije izgubljena kada je opljačkano onih sto hiljada dolara iz moje banke. Zadužio sam celo svoje imanje da bih održao banku posle tog udara i još im isplaćujem njihove ušteđevine. Vi ste iskoristili nastalu situaciju i zadužili rančere, koji će morati da prodaju svoja imanja kada dođu rokovi isplate.

– Šta vam je trebalo da se upuštate u onu avanturu sa kupovinom džinovskog zlatnog grumena? – pakosno odvratila Deri. – To je bio glup potez. Da se ja nisam tada pojavio sa novcem, rančeri bi propali. Uostalom, šta rade bankari kada im se ne vraćaju pozajmice?

– Ja, lično, razmatram svaki slučaj. Ako ocenim da je čovek pošten i da ima izgleda da će zaraditi novac, produžujem mu rok.

– Da, vi štitite ljude, a oni vas ogovaraju iza leđa – odvratila Deri. – Pričaju kako vam je banka propala.

Gilman steže pesnice i prasnu:

– To mi je poznato, ali znam da i vi podstičete takve glasine.

Derijev nadzornik, Zik Kerli, spusti ruku na dršku svog kolta i reče:

– Dosta, Gilmane! Gazda je umoran od puta. On ti je detaljno objasnio šta hoće.

Gilman se okrete, savladavši se da ne udari Derija u lice. Obazreo se po peronu i primetio onu mladu devojkicu i njenu saputnicu u crnini.

– Rekao bih da ste stranci ovde? – obratio se učtivo ženama. – Mogu li da vam pomognem?

– Budite ljubazni da nam pokažete gde je hotel – zamolila ga je devojkica.

Bankar ih odvede do kraja perona i pokaza rukom niz strmu gradsku ulicu.

– Hotel »Palas« je jedini u našem gradu. Lako ćete ga pronaći.

Sada devojkica priđe i Džordž Moris, službenik železničke kompanije, pa joj i on ponudi usluge.

– Ostajete li duže ovde? – upitao je na kraju.

– Možda – reče devojkica. – Majka pokušava da pronađe starog prijatelja koji ovde ima ranč. Zove se Pit Horner.

– Znate, i ja sam ovde stranac – odvratila Moris – ali ću vam svakako pomoći da pronađete tog Hornera.

– Hvala na ljubaznosti – osmehnu se devojkica. – Kao što i sami vidite, moja majka je nedavno pretrpela ozbiljan gubitak i njoj je potreban mir. Nadam se da me razumete.

– Svakako, svakako, gospodiце...?

– Lend – predstavi se devojkica. – Ako želite baš da nam pomognete, ponesite ovaj kofer. Nego, da li ćete nešto preduzeti da se kazne

oni razbojnici koji su izvršili prepad na voz?

O ovome je Džordž Moris već razgovarao sa kondukterom i namjeravao je da upozori šerifa čim stignu u grad.

– O tome ću sada obavestiti lokalne vlasti – odgovori Moris. – Sva je sreća što su to bile neke protuve, a ne čuveni pljačkaši vozova poput Buča Kasidija i Sendens Kida.

Jadni Moris nije ni sanjao da je sedeo u istom vagonu sa pomenu tim zvezdama odmetničkog neba.

GLAVA ŠESTA

Sandens Kid je bio mračno raspoložen. Sve ga je više ljutio Buč i njegov glupi potez da se predaju Hjuzovoj bandi. Što su se više približavali gradu Fajer Kanjonu, to je plavokosi revolveraš bivao mračniji. Sitna kiša je uporno padala i pretvarala put u neprohodnu kaljugu, što je još više doprinosilo njegovom lošem raspoloženju.

Na jedvite jade, kada su već bili u blizini grada, kiša prestade i mesec virnu iznad iscepkanih oblaka. Na prvi pogled, Kidov zadatak je izgledao jednostavan. Imao je da uđe u Fajer kanjon, probudi poštara i zatraži paket upućen na ime Reda Bensona. Kako će ubediti poštara tu mu je Hjuz ostavljao slobodan izbor. Pošto su se svetiljke grada ukazale pred njima, razbojnik zaustavi konja kod jednog veli-

kog hrasta i reče plavokosom revolverašu:

– Ti sada produži u grad, Kide. Pazi kako se ponasaš. Budi ubedljiv.

– Nemoj da se zamaraš, Bene – nabusito odvrati Kid. – Još ćeš ti da me učiš kako ću se dočepati pošiljke! Bedni amateru!

– Čekaću te ovde jedan sat – produžio je Hjuz. – To je dovoljno da obaviš posao.

Kid nešto opsova, potera konja prema Fajer Kanjonu i ubrzo je ujahao u glavnu ulicu. Kada je prošao pored pošte, nije ni glavu okrenuo. Umesto toga otišao je pravo na stanicu. Tamo je zatekao samo telegrafistu, koji se trže kada revolveraš otvori vrata njegove sobe.

– Zdravo, momak – reče mu Kid. – Da li je danas ovde stigao voz? – Telegrafista potvrdi, a Kid nastavi: – Zanima me da li je iz voza izašla jedna lepa devojka sa svojom majkom. Stara je bila u crnini i imala veo preko lica.

– Jeste.

– Devojka je moja dobra poznanica – reče Kid. – Gde mogu da je pronađem?

– Verovatno su u hotelu.

U hotelu je Kid saznao da se tražene osobe nalaze u sobi broj 6 i da im je tamo odneta večera.

– Hvala – odvrati Kid. – Oдох ja do njih.

Portir sumnjičavo pogleda u njegovu mokro i blatnjavo odelo i htede da ga zadrži, ali je revolveraš

već grabio uz stepenice. Vrata na sobi broj 6 zatekao je otvorena i ono što je ugledao kroz njih veoma ga je oneraspoložilo. Unutra se nisu nalazili putnici iz voza, a sav nameštaj bio je ispreturan.

Kid uzdahnu. Nadao se da će ih tu zateći i zatražiti od njih onu bronzanu figuricu. Video je kako je Buč prokletu stvarčicu spustio devojci u krilo kada su ih Hjuz i njegovi razbojnici izvodili. Kidova razmišljanja prekidoše nečiji koraci. Naglo se okrenuo i ugledao onog mladog čoveka koji se s njima nalazio u vozu, Džordža Morisa, koji se u pratnji visokog mršavog čoveka sa zvezdom na grudima pojavio u hodniku.

– Ovo je sigurno jedan od njih – reče šerif i znalački dodade: – Vratio se na mesto zločina. To ubice uvek čine.

– Čekajte malo! – uzviknu Moris.

– Ovaj čovek je jedan od dvojice koje su razbojnici danas skinuli sa voza.

Sandens Kid se zlovoljno osmegnu i klimnu glavom, a železnički službenik se sada njemu obratio:

– Zovem se Džordž Moris i radim na železnici. Došao sam u posetu gospođici Lend i njenoj majci i zatekao sobu u neredu. Odmah sam odjurio da obavestim šerifa Flepsa o njihovom nestanku.

– Ja sam Hari Longbaf – predstavi se svojim pravim imenom revolveraš. – Recite šerifu da skloni taj

svoj top kako ne bi nekoga povredio. Vi ste čuli šta je u vozu rečeno o izvesnoj bronzanoj figurici. Moj drug je uspeo da figuricu doturi gospođici Lend pre nego što su nas skinuli sa voza. Sada sam došao da je zatražim od nje.

Koliko je meni poznato, čovek govori istinu, šerife – reče Moris.

Tom Fleps nezadovoljno vrati revolver u futrolu i progundā:

– Pošto portir nije primetio da su dame sišle, verujem da su ih otmičari odvukli sporednim stepeništem.

Zatim svi odoše do sporednih stepenica, gde su mnogi blatnjavi tragovi pokazivali pravac kojim su napadači došli iz sokačeta.

Sandens počeo nezadovoljno da gundā. Našao se u nezgodnoj situaciji, dok se Džordž Moris snuždio, zamišljajući lepu devojkicu u rukama razbojnika.

Za to vreme, Buč Kasidi se dosađivao u onoj školi. Vreme je sporo prolazilo, a on je postajao sve nervozniji. Vrlo dobro je znao da će se Hjuz vratiti bez figurice i Kida. Dok su ostali razbojnici spavali, džinovski Džon Ken, koji je stražario, pronašao je među klupama knjigu bajki iz »1001 noći« i sa zadovoljnim izrazom lica čitao doživljaje Ali Babe, mičući svojim debelim usnama. Dok ga je posmatrao, Buču pade na um jedna ideja.

– E, baš smo svi nasamareni – glasno je rekao, i razbojnici se trgoše iz dremeža, a on nastavi: – Baš

sam sada razmišljao kako je Ben lako klisnuo odavde. Zna, sve do večeras smatrao sam da je glup.

– A kuda bi on klisnuo? – uglas upitaše razbojnici.

– Recite vi meni nešto – obrati im se Buč. – Da li je on ikome od vas saopštio ime čoveka kome je Mek Bazard predao onih sto hiljada dolara?

Razbojnici se zgledaše, a onda jedan reče:

– Pa, recimo da nije. Ben je saznao celu stvar od Malog Džona. Da ga pitamo, možda on zna kako se zove taj rančer. Šta kažeš, mališa?

– Ostavite me na miru! – grmnu ljudeskara. Bio je zanet čitanjem.

– A šta vam vredi i da saznate ime tog čoveka – nasmeja se Buč.

– Još uvek vam je potrebna figurica da kupite novac, a vi tu igračku nemate. Figuricu će dobiti Ben Hjuz. On vas je nadmudrio. Zašto bi vas inače sve ostavio da me čuvate, kada je za to dovoljan i jedan čovek?

Tako je Buč posejao seme sumnje na plodno tle iz koga je svašta moglo da nikne. Nekoliko trenutaka šest bandita je sedelo i tupo gledalo ispred sebe, nalik na učenike koji nisu znali lekciju a očekuju prozivku. Jedan od njih, kome je kosa bila skoro do obrva, odjednom ustade i pođe ka vratima.

– Ja odoh za Benom – odlučno je izjavio.

– Čekaj, Bado! – viknu drugi. –

Zar ne vidiš da nas ovaj obmanjuje? Hoće da nas nahuška na Bena jer želi da ga ostavimo samog...

– Dabome, vrati se, Bado! – upade mu u reč Buč. – Ben se sada sigurno već dočepao figurice i odmah će produžiti do jednog ranča u dolini da podigne novac. Ne brinite, Ben je pravi svetac. On će se vratiti sa zlatnicima i podeliće ih sa vama. I vi biste to isto učinili da ste na njegovom mestu, zar ne?

Razbojnici umukoše. Buč je video kako svaki od njih meri svog vođu sopstvenim aršinom i stavlja se u položaj čoveka koji odjednom dobija sto hiljada dolara. Jedino je glavati Džon nastavio mirno da čita.

Razbojnik po imenu Bado prvi počeo da psuje. Zatim pljurnu i izlete iz učionice. Pronašao je malu prostoriju gde su učenici ostavljali kapute i odmah se vratio.

– Eno, tamo možemo da zatvorimo Kasidija – predložio je drugovima. – Ako zaključamo vrata i ostavimo Džona da legne na njih, ne može da nam pobegne.

Svi se oduševljeno složiše. Buč je za tren oka uguran u mračnu sobicu, na čijim se vratima ključ dva puta okrenuo.

Kada je u mraku razmislio o svojoj situaciji, Buč je došao do zaključka da je ova sada mnogo gora. Hjuzovi ljudi će sigurno stići svoga vođu i utvrditi da ovaj nema figuricu, pa će prosto pobesneti.

Posle nekog vremena kiša je pre-

stala da dobuje po krovu škole i Buč je sada jasno mogao da čuje ljudekaru kako naglas čita u učionici. Onda mu jedna ideja ponovo pade na um. Počeo je da viče:

– U pomoć, Džone! U pomoć! Napali su me razbojnici koji jure Ali Babu!

U učionici se začu struganje nogu tupoglavog džina. Maloumni čovek prilete vratima i Buč ču kako se ključ okreće u bravi. Čim su se vrata otvorila, on kao u paničnom strahu pade na grudi ljudekare, obuhvati ga rukama pa poče da jeca:

– Spasi me, Džone! Jure me onim svojim handžarima!

– Gde su? – promuca džin, pokušavajući da razabere nešto u mračnoj sobici.

Buč je u međuvremenu uspeo da mu izvuče revolver iz futrole i da odskoči korak nazad.

– A sada se sklanjaj s vrata, mališa! – naredio mu je.

– Pa ti si me prevario! – urliknu ljudekara očigledno razočaran što se razbojnici iz bajke nisu pojavili.

Onda se razbesneo i raširenih ruku poleteo na Buča, koji hitro odskoči i drškom revolvera tresnu Džona iza uva i tako ga obori na pod. Dok je ovaj ošamućeno otrešao glavom, Buč strpa revolver u futrolu. Posle nekoliko trenutaka našao se na konju i pojurio prema Fajer kanjonu.

Put je bio raskvašen i ispunjen

vodom, pa je Buč bio prinuđen da uspori kako ne bi povredio konja. I pored toga, gotovo da je naleteo na jedna kola. Mesec se baš tada pojavio iza oblaka i Buč prepoznao putnike u kolima. Računajući da ga nisu primetili, skrenuo je sa puta i zašao u žbunje. Na zadnjem sedištu kola sedela je ona devojka iz voza sa svojom majkom, a čovek pored kola bio je onaj isti dugokosi čovek sa ogrtačem. Četvrti član ovog čudnog skupa čučao je na zemlji i nešto petljao oko točka.

Kada je bolje pogledao, Buč vide da su majka i kćerka vezane, a onda umalo nije kriknuo od iznenađenja. Ožalošćena starica sada nije imala veo na glavi niti šešir, i Buč vide da je to, u stvari, neki postariji čovek sa velikim brkovima. Skočio je sa konja i sa uperenim revolverom stvorio se pored kola.

– Šta se ovde događa? – upitao je.

Čovek koji je nameštao točak naglo se uspravi i njegova ruka polete ka revolveru u futrolu. Buč odskoči jedan korak kako bi ga uzeo na nišan, ali ga taj pokret doveo u istu liniju sa čovekom u ogrtaču. Odmetnik nije primetio kako je ovaj ispod ogrtača izvukao revolver, a kada je toga postao svestan, kolt nepoznatog je već visio nad njegovom glavom i on dobi udarac od koga se onesvestio.

Kada je došao sebi, Buču se činilo kao da mu u lobanji tutnje ratni dobivši Sijuksa. No, kada je otvo-

rio oči, umesto Indijanaca, ugledao je zabrinuto lice Sandens Kida.

Plavokosi revolveraš je stalno kvasio svoju vratnu maramu u bari i, cedeći je iznad Bučove glave, uspeo da ga povрати iz carstva snova. Tu je stajao i Džordž Moris, kao i neki dugajlija sa srebrnom šerifskom zvezdom. Kid mu pomože da ustane i podiže Džonov revolver iz blata.

– Imao sam i konja – priseti se Buč. – Otkud vi ovde?

– Konja smo našli – odvrati Kid.

– Inače, Hjuze me je odveo u Fajer kanjon, ali ja sam otišao pravo u hotel jer sam znao da je figurica kod one devojke iz voza. Na žalost, u sobi nisam nikoga zatekao.

– Je li to taj tvoj ortak o kome si mi pričao? – umeša se šerif Fleps.

– Šerif toliko želi da uhapsi nekog zbog otmice gospođice Lend, pa je mene izabrao za najverovatnijeg kandidata – reče Kid. – Tek kada sam mu objasnio da radimo specijalan posao za šerifa Reda Bensona, on se umirio.

– Nisam se još umirio – progundao koščati čuvar zakona. – Nekako mi je poznato vaše lice, gospodine Longbaf.

Plavokosi revolveraš krišom namignu svom drugu i brzo dodade:

– Šerif to samo onako priča, Džordže.

Buč je shvatio igru i predstavio se pod svojim pravim imenom:

– Da, ja sam Džordž Parker, šeri-

fe! Nego, šerife možete li mi reći koja to hulja stanuje ovde u blizini i nosi dugačak ogrtač? Tip je danas morao da doputuje vozom u Fajer kanjon.

– To je Lef Deri. On ima veliku kuću gore u planini.

– Onda, šerife – ozbiljnim glasom reče Buč – čovek koji je oteo gospođicu Lend i njenu, ovaj, majku zove se Lef Deri.

– Lef Deri?! – zinu šerif.

– Zar najbogatija ličnost u dolini?! Ipak, on mi je uvek ličio na nekog kriminalca.

– Vama su, izgleda, svi sumnjivi, šerife – reče Buč, pa mu u nekoliko rečenica ispriča svoj doživljaj na drumu. Kid besno opsova, a Tom Fleps zabrinuto zavrte glavom.

– Onda odmah krećemo na Derijevo imanje! – besno uzviknu Džordž Moris.

Pojahali su konje i uputili se prema planini. Dok su naporedo jahali, Buč upita prijatelja:

– Šta je bilo sa Hjuzom i njegovim tipovima?

– Hjuza sam ostavio ispred grada – odgovori Kid. – Koliko znam, on je još tamo. Kada smo nas trojica dolazili ovamo, u mraku je blizu nas proletela gomila jahača. Prepoznao sam Hjuzove ljude, ali su oni isuviše brzo jurili da bi me primetili.

Buč mu objasni svoje doživljaje i kako je nagovorio razbojнике da pojure za svojim vođom, a onda je

dodao:

– Ti si se dobro setio gde da potražiš figuricu. Ali, da znaš, majka gospođice Lend ima brkove.

– Znači, prerušeni muškarac? – trže se Kid.

– Da, čak mi se čini i nekako poznat.

Zora je već počela da rudi na istoku kada su prolazili pored one škole. Tamo je bio vezan samo jedan konj, što je značilo da se Ben Hjuz i njegovi ljudi i dalje nalaze ispred Fajer kanjona.

Posle dužeg penjanja, stigli su do usamljene kuće Lefa Derija. Šerif Fleps zaustavi konja i reče:

– Ja i gospodin Parker idemo unutra. Vi ostanite ovde sakriveni. Ako je Deri oteo žene, spreman je na sve. Ukoliko nas nema za pola sata, odjurite u grad i dovedite pomoć.

Šerif sa Bučom ujaha u dvorište ispred kuće, gde su se nalazili koral i štale. Kuća je imala dva sprata i mnogo zabata na krovu, što je bila retkost u ovom kraju. Popeli su se na verandu koja je išla oko čitave zgrade i šerif zakuca teškim gvozdenim zvekirom.

Kucanje je odjeknulo kao grmljavina. Međutim, dugo je potrajalo dok im je neko odgovorio. Kroz odškrinuta vrata virnuo je Zik Kerli. Nadzornik je bio obučen. Buč odmah prepoznađe u njemu čoveka koji je opravljao točak na kolima.

– Je li ti gazda kod kuće, Kerli? –

upita šerif.

Ovaj klimnu glavom i uvede ih u mračni hol. Sa obe strane dugačkog hola videla su se vrata koja su vodila u druge prostorije. U jednoj od njih očekivao ih je Lef Deri, sedeći iza velikog stola. I on je, kao i nadzornik, bio potpuno obučen.

– Hapsim vas zbog otmice, Deri – reče šerif i naglo trže revolver, čime je iznenadio Kerlija.

Kerlijeva desna ruka zastade u vazduhu, a Lef Deri se namršti.

– Šta ovo znači, šerife?

– Optužujem vas da ste iz hotela »Palas« oteli gospođicu Lend i njenu majku – objasni šerif. – Dovedite ih ovamo!

– Zid, pogledaj da li je gospođica Lend ustala – naredi Deri nadzorniku i kiselo se nasmeši. – Ako jeste, zamoli je da dođe.

Buč je u prvi mah pomislio da je u pitanju neki trik, ali posle nekoliko minuta nadzornik se pojavi u društvu gospođice Lend, koja odmah prepoznađe Buča.

– Izgleda da je neka zabuna posredi – reče Lef Deri. – Hoćete li da objasnite ovim ljudima da ste vi i vaša majka moji gosti? Da li je to tačno, gospođice Lend?

Devojka odsutno klimnu glavom.

– Čekajte malo! – prasnu šerif. – Ja sam pogledao njihovu sobu u hotelu. U njoj je sve bilo ispreturano, po čemu sam zaključio da su one silom odvedene.

– Soba se nalazila u potpunom

redu kada smo krenuli sa gospodinom Derijem – reče devojka. – Portir nije bio u svojoj loži, te tako nismo mogli da mu javimo da odlazimo.

– Slušajte, gospođice! – iznervira se Buč. – Ja sam vas noćas video u Derijevim kolima. Bili ste vezani.

– To je besmisleno! – uzviknu Deri.

– Šta je to sada, gospodine Parkere? – namršti se šerif Fleps. – Devojka valjda zna da li je oteta ili nije.

– Dobro, gospođice – osmehnu se Buč, shvativši šta se događa. Devojka je, očigledno, nečim bila uceњena. – Nego, da li biste bili ljubazni da pozovete vašu majku da nam ona to isto kaže?

– Moja majka još spava – odlučno reče devojka. – Osim toga, vi ste nam već dosta dosađivali u vozu. Ostavite nas na miru.

– Ali ja sam vam, na primer, u vozu ostavio jednu bronzanu figuricu – prasnu sada Buč. – Da nećete da kažete kako sam i to sanjao?

– Ta figurica je kod mene – reče gospođica Lend i izvadi je iz džepa svog ogrtača.

– Bolje da tu igračku vratite ovom čoveku – umeša se Lef Deri. – On mi izgleda nekako čudan.

– Zar mislite da sam lud? – dreknu Buč, ali ga šerif uhvati za ruku koja mu je poletela ka revolveru.

Devojka mu predade bronzanu figuricu. Buč pogleda u figuricu u svojoj ruci i začudi se što je tako

lako dobio. Prosto nije verovao svojim očima i samo je vrteo glavom. Tu je bilo nešto čudno, veoma čudno.

GLAVA SEDMA

Prilikom povratka sa imanja Lefa Derija, Buč i Kid su tiho diskutovali o poslednjim događajima. Na kraju, plavokosi revolveraš odlučno reče:

– Lažu i taj Deri i devojka! Sve se vrtelo oko te proklete figurice, a sada im odjednom nije stalo do nje. Odgovor je sigurno jednostavan, ali treba se samo setiti.

Buč odustade od daljeg razgovora. Kada su izbili na put koji je škretao prema Fajer kanjonu, on upita šerifa:

– Trebalo bi da se nađem sa nekim Nikom Gilmanom. Ko je taj?

– Gilman je sada verovatno u svojoj banci, u gradu, a možda je otišao i na ranč. Ako pretrčite preko pašnjaka, naići ćete na njegovo imanje.

– I ja imam neka posla sa tim Gilmanom – umeša se Džordž Moris. – Mogu li da pođem s vama?

Buč rasejano klimnu glavom. Njih trojica udariše preko pašnjaka i ugledaše ranč. Sjahalili su pred lepom kućom. Tamo ih dočeka jedan krupan, rumen čovek, koji se odmah dopade Buču.

– Jeste li vi prijatelj Reda Bensona? – upita ga rančer i izvadi iz džepa jednu sliku. Buč prepoznađe

svoju sliku isečenu sa poternice, koju je Benson očigledno poslao bankaru kao znak raspoznavanja. Slika je bila loša i zato Gilman dodade: – Ne ličite mi mnogo na svoju sliku. Sada izvolite unutra da nešto prezagrijate.

Pošto su se dobro najeli, rančer reče:

– Benson mi je javio da postoji nada da povрати novac koji mi je Mek Bazard ukrao pre nekoliko godina.

– I ja mislim da treba da se nadate – reče Buč.

– Ja sam ovamo došao kao predstavnik železničke kompanije – javi se sada Džordž Moris. – Moja kompanija namerava da izgradi prugu koja bi spojila ovdašnju liniju sa glavnom magistralom na severu. Namjeravamo da podignemo prugu kroz celu dolinu, što znači da smo spremni da ovdašnjim rančerima dobro platimo za put preko njihovog zemljišta. Čuo sam da ih vi zastupate u ovakvim stvarima.

– Tako, dakle! – viknu Gilman i lice mu gnevno pocrvene. – Sada počinjem da shvatam neke stvari. Na žalost, o tome ćete morati da razgovarate sa Lefom Derijem. On kontroliše skoro celu dolinu.

– To je onaj čovek sa ogrtačem! – uzviknu Moris. – On je još pre nekoliko meseci dolazio u sedište naše kompanije da se raspituje za prugu.

– A šta je drugi deo vašeg posla?

– upita bankar Morisa.

– Na izgradnji pruge biće uposlano na stotine radnika, koje treba hraniti. Želimo da stoku kupujemo direktno od rančera. Odmah će nam biti potrebno hiljadu goveda. Spremni smo da ih platimo po ceni sa severnog tržišta, i to u gotovom.

– Gotov novac za stoku! – uzviknu Gilman. – Vi ćete nas spasti. Rančeri će vratiti dugove na vreme i Lef Deri će ostati bez zemlje. Ja ću odmah javiti ljudima da počnu skupljati stoku. Smesta ćemo je doterati u grad.

– Onda se ja vraćam u Fajer Kanjon – reče Moris i ustade. Kada je otišao, bankar odvede Buča i Kida da se odmore u kaubojskoj spavaonici.

Probudili su se tek kada se noć već bila spustila. Kauboji se još nisu bili vratili sa posla, pa Buč i Kid pođoše prema bankarevoj kući, čiji su prozori bili osvetljeni. Ali, kada su prišli zgradi, Buč se saplete o nečije telo. Hitro je krenuo šibicu i osvetlio ga, a onda sa zaprepašćenjem prepoznao Reda Bensona. Lice mu je bilo obliveno krvlju.

On i Kid podigoše ranjenika, koji za trenutak otvori oči i, pre nego što će se ponovo onesvestiti, promuca slabim glasom:

– Bazard... Mek Bazard...

Dvojica odmetnika ga pažljivo podigoše i odnese u zgradu, gde im bankar pomože da ga spuste na

jednu postelju i pregledaju mu ranu. Utvrdili su da je bivšeg šerifa metak okrznuo po glavi i da je izgubio dosta krvi. Bankar im reče da odjašu u grad i da dovedu lekara, dok je on uzeo na sebe da previje ranjenika.

Dvojica prijatelja uzeše najbolje konje sa ranča i odjahaše prema Fajer Kanjonu. U jednom trenutku, kada su zaustavili konje da malo predahnu, Buč reče:

– Znaš li ti da je onaj prerušeni čovek koji je bio sa gospođicom Lend u stvari Mek Bazard?

– Mek Bazard! – uzviknu Kid i umalo ne pade s konja. – Znači da je pobegao iz zatvora. Da nije on napao Reda Bensona? Vidiš da mu je ovaj pominjao ime. Jesi li siguran da je to Bazard?

– Ja sam ga samo jednom video – odvrati Buč poteravši konja – ali su mi njegove crte ostale urezane u pamćenju. Kratko smo razgovarali kada je on jednom prilikom svratio u »Rupu u zidu«, naše staro odmetničko sklonište, i on mi je tada prorékao lepu odmetničku budućnost.

– Izgleda da se nije prevario – odvrati Kid. – Ja ću otići po doktora. Što pre Red Benson dođe svesti, to ćemo sigurnije znati nešto o Meku Bazardu.

Kada su ušli u grad, tamo su zatekli mnogo sveta, a sa svih strana su pristizali ljudi na kolima i konjima. Na poljani ispred sudnice, videla se jedna velika šarena pečur-

ka. Izvirivala je iznad gradskih kuća.

– Hej, da to nije neka džinovska bundeva koju su izneli na sajam? – reče plavokosi odmetnik.

– Takve bundeve još ne gaje – odvrati Buč. – To ti je balon koji će prikazivati na sajmu. Sada ga isprobavaju.

– Balon za letenje? – iznenadi se Kid. – Šta će biti od ovog sveta? Ko zna, možda više ni ptice neće biti sigurne u vazduhu. Nego, da pronademo tog doktora.

Posle kraćeg raspitivanja, pronšli su kuću doktora Rida i uskoro su sa lekařem pojahali na ranč. Na verandi ih dočeka bankar Gilman i odmah uvede.

– Benson se osvestio – saopštio im je. – Idite kod njega, doktore, i pregledajte mu ranu.

Dvadesetak minuta kasnije, pojavio se doktor i pozvao ih da uđu u ranjenikovu sobu. Na postelji je ležao Red Benson, uvijene glave i bledog lica. Dočeka ih sa osmehom.

– Šta se s tobom dogodilo? – odmah počeo Buč. – Znam da te je Ben Hjuz napao u Kirkvilu i pretresao.

– Istog poslepodneva sam krenuo za Fajer Kanjon – odgovori bivši šerif Buču. – No, pre toga dobili smo telegram da je Mek Bazard pobegao iz zatvorske bolnice.

– Pomenio si Bazardovo ime kada smo te pronšli u dvorištu – podseti ga Buč.

– Da. Dolazeći ovamo, naišao

sam na jednu kuću u planini i, kako sam zalutao u pomrčini, nameravao sam da zamolim vlasnika da prenoćim kod njega. Kada sam ušao u dvorište, zatekao sam dva čoveka kako pomažu nekim ženama da siđu s kola.

– Hej, pa ti si to stigao na imanje Lefa Derija! – uzviknu Sandens Kid.

– Izgleda – potvrdi Benson. Taman je hteo da nastavi priču, kada u sobu upade šerif Tom Fleps. Bankar mu dade znak da čuti i da sluša. Benson reče: – U vezanim putnicima prepoznao sam Meka Bazarda i njegovu kćerku Doru. Znao sam da je pobjegao iz zatvora, ali me je iznenadilo što je bio preobučen u ženu. Onda su i oni mene primetili.

Buč zlobno pogleda u šerifa Flepsa i reče:

– Eto kako Lef Deri dočekuje svoje goste.

– Bazard me je prepoznao i viknuo – produžio je Benson – a jedan čovek pored kola smesta je opalio iz revolvera na mene. Pao sam onesvešćen. Kada sam došao sebi, video sam da se nalazim u nekoj ostavi za drva. Napolju je već svitalo. Razbio sam prozor i provukao se kroz njega, pa pešice pobjegao.

– A ja i šerif Fleps smo bili u toj kući dok si ti ležao onesvešćen u podrumu – besno reče Buč. – Nego, evo tebi tvoje figurice.

Ranjeni Benson pogleda figuricu i lice mu se razvedri, a zatim se

obratila bankaru Gilmanu:

– Bazard mi je obećao da će mi pomoći oko pronalaženja ukradenog novca. Možda je zato i pobjegao iz zatvora. Nego, reci mi, gde možemo da pronađemo izvesnog rančera koji se zove Bert Artur?

– Ko je taj? – upita Gilman.

– Pa, taj Artur je čovek kome je Mek Bazard nekada ostavio ukradeni novac na čuvanje. Trebalo bi da Artur preda novac vlasniku koji se pojavi sa bronzanom figuricom. Samo, tražim da se tom čoveku ništa ne dogodi. U tom pogledu računam na vas, šerife.

– Sada sam se setio ko je taj Bert Artur! – uzviknu Gilman. – On se pre mnogo godina iselio odavde. U stvari, nestao je preko noći, nekako u isto vreme kada je Mek Bazard osuđen na večitu robiju.

– Eto ti sad! – prasnu Sandens Kid. – Znači da je tip pobjegao s novcem.

– Sećam se i ja tog Berta Artura – javi se šerif Fleps. – Čini mi se da je neko pričao da se vratio u Ohajo. Mogao bih da pošaljem telegram da se raspitaju za njega.

Buč namignu Kidu, pa obojica neprimetno izađoše iz kuće.

– Uzećemo odmorne konje – rekao je drugu. – Idemo kod Lefa Derija. Moramo da stignemo tamo pre nego što šerif dovede svoje ljude. On hoće da uhvati Meka Bazarda, a ja se s tim ne slažem dok ne saznam kako stoji stvar.

Još neko se spremao da poseti

Derija. Ben Hjuž je i dalje čekao ispred grada da se Kid vrati sa paketićem iz pošte, kada su pristigli njegovi razbojnici.

– Šta ćete vi ovde? – dreknu debeli bandit. – Gde je glavati Džon?

– Ostao je da čuva Kasidija – reče jedan razbojnik. – Pomislili smo da se nećeš vratiti sa tim blagom, pa smo pojurili...

– Ništa ja od vas nisam krio! – besno reče Hjuž. Uostalom, Mali Džon zna da se čovek kod koga se nalazi novac zove Bert Artur i njega tek treba da pronađemo. Nego, nema ni onog prokletog Kida. Doista sam ga čekao i zato ja i ti, Bade, idemo u grad da se raspitamo gde se nalazi dotični Artur, a vi, ostali, ovde nas čekajte.

Njih dvojica odoše u grad i u salunu pronađoše jednog starca, koji im objasni da je Bert Artur otišao iz grada još pre deset godina i da je njegovo imanje napušteno. Ipak, Hjuž se vrati po ostatak bande, pa su uz put pokupili i Malog Džona iz škole i onda svi zajedno pošli prema nekadašnjem imanju Berta Artura. Tamo su zatekli samo polusušenu kućicu, koja jedva da je mogla da im pruži neko utočište. Gladni i umorni, spavali su do zalaska sunca, pa su odlučili da se vrate u Kirkvil. Išli su starim putem prema planini. Tek onda shvatiše da je to neizvodljivo po mraku. Dok su se kolebali šta da urade, spazili su osvetljene prozore na usamljenoj kući Lefa Derija i odlu-

čili da tamo potraže utočište. Pokucali su na teška vrata. Lično im je otvorio Lef Deri, koji osmotri pridošlice na svetlosti fenjera i reče:

– Vi ste onaj čovek koji je juče zaustavio voz i skinuo dva putnika?

Ben Hjuž instiktivno ustuknu i spusti ruku na revolver, ali se Lef Deri nasmeja. To mu se prvi put dogodilo od kada se njegov nadzornik Zik Kerli vratio iz doline i javio mu da rančeri prikupljaju stoku koju će prodati železničkoj kompaniji u Fajer Kanjonu.

– Polako, čoveče! – rekao je Hjuž. – Ja ne zastupam zakon. Uđite s momcima u kuću. Možda će biti nekog posla za vas.

Mnogo kasnije, ali te iste noći, Buč Kasidi i Sandens Kid jahali su prema Derijevom imanju. Imali su dobre konje i bili su odlično naoružani. U samu zoru stigli su pred Derijevu kuću i tamo se sakrili iza nekog žbunja da osmotre situaciju. Malo kasnije, iz velike štale izađe jedan čovek i uputi se ka letnjoj kuhinji.

– Pa to je Ben Hjuž! – iznenađeno reče Kid. – Zar i ovde da ga nađemo?! Baš je svet mali.

Uskoro se pojaviše i ostali članovi Hjužove bande i Kid primeti:

– Sve mi se čini da ovi rade za Derija. Hjuž voli laku paru. Možda je saznao da je onaj Bert Artur pobegao sa novcem i sada se povezao sa Derijem.

– Pogledaj! – brzo reče Buč. – Bazardova kćerka baš izlazi iz kuće.

Dora Bazard siđe sa verande i poče bez naročitog cilja da luta po dvorištu. Bila je, kao i uvek, lepa, ali je izgledala tužna. Šetajući tako, devojka se približi mestu gde su se krili ortaci. Buč tiho zviznu i privuče njenu pažnju. Zatim je šapatom pozvao:

– Gospođice Bazard, dođite ovamo!

Devojka nastavi da šeta, ne pokazujući da je išta čula, ali sada priđe sasvim skrovištu dvojice odmetnika i zađe u žbunje.

– Ko je to? – upitala je obazirući se na sve strane.

– Ja sam, Buč Kasidi, prijatelj vašeg oca. Došli smo da vam pomognemo.

– Izvinjavam se za one laži od juče – promuca Dora Bazard. Nas je Deri zaista oteo iz hotela. Kako je moj otac pobegao iz zatvora, morala sam da prihvatim njegovu igru da nas ne bi predao šerifu. Tata je zatvoren i Deri zna da ja neću pobeći bez njega. Verujem da hoćete da nam pomognete. Mnogo sam čitala o vama i vašem drugu. Opisuju vas kao odmetnike-džentlmene.

– Hvala na komplimentu – osmehnu se Buč. – Ti, Kide, ostani pored dame i, ako se ja ne pojavim, odjaši kod bankara Gilmana.

Zatim se Buč uspravi, razmaknu žbunje i slobodno pođe prema Derijevoj kući, ne obazirući se na Ki-

dovo gundanje i opomene. Bez prepreke je ušao u kuću i otišao pravo u sobu u kojoj je bio prethodnog jutra. Tamo su se nalazili Lef, Deri i njegov nadzornik Zik Kerli, koji se uplašeno trgoše kada se Buč pojavi na vratima.

– Ti! – dreknu Deri. – Šta znači ovo upadanje u moju kuću?

– Došao sam po Meka Bazarda – mirno odvrati Buč. – Eto šta znači.

– Mek Bazard? – zagrcnu se Deri. – O kome ti to govoriš?

– Možda se dotični još zove gospođa Lend – reče Buč. – Dosta blefiranja, Deri! Znam da je Bazard u kući. To je poznato i Redu Benzonu, saveznom šerifu, na koga si ti preksinoć pucao. On je sve ispričao šerifu Flepsu, koji će vas uskoro posetiti, pa će biti bolje da ne zatekne Bazarda u tvojoj kući. Zanima me zašto ga držiš ovde.

– Ja sam još u vozu primetio da je ona žena sa velom preruseni muškarac – osmehnu se Deri. – Posle sam se prisetio ko je u pitanju i pomislio da se dočepam nagrade koja je raspisana za Bazardom.

– Ovakve priče sam slušao još kao dete – odvrati Buč. – Samo, u ona vremena se pametnije lagalo. Ne tiče me se kakvi su tvoji planovi, ali hoću da mi predaš Meka Bazarda pre nego što šerif stigne.

– Hm – odvrati Deri i zavalio se u kožnu fotelju, rešen da nastavi onu partiju verbalnog pokera. Najzad reče:

– Ja mogu šerifu da kažem da

sam tek kasnije otkrio da je ona dama muškarac i da ga mirno predam kao pošten građanin.

Buč izvadi tanku cigaru iz džepa kaputa i pripali je, pa mirno reče:

– To ti neće uspeti . . . Zaboravio si na Doru Bazard. Devojka je na našoj strani i ona će demantovati sve tvoje priče. Ukoliko pustiš njenog oca da pođe sa mnom, njih dvoje će otići odavde i šerif Fleps neće ništa saznati.

– U redu – složi se Deri i ustade.

– Devojka je zaista dobar adut u tvojim rukama. Dovedi starog, Kerli.

Ubrzo se nadzornik vrati sa jednim dežmekastim čovekom. Lice mu je bilo bledo od dugog boravka u zatvoru. Bio je odeven u odelo zapadnjaka i delovao sasvim pristojno.

– Otići ćeš sa ovim čovekom – nabusito mu reče Deri. Sa kćerkom.

Onda su svi izašli iz kuće i na Bučov zvižduk iz žbunja se pojaviše Kid i Dora Bazard. Buč se okrete Deriju, koji je stajao na vratima verande:

– Naredi da nam se daju konji i hrana. Hoću da lično Ben Hjuz osedla te konje. Želim da mu vidim lice kada sazna da sam ovde.

– Gle, ti i njega poznaješ! – namršti se Deri, ali izdade potrebno naređenje. Desetak minuta kasnije, prijatelji su sa Bazardom i njegovom kćerkom odjahali kroz šumu. Deri ih isprati pogledom. Onda se

okrete Ziku Kerliju i reče: – Ja sebi dopuštam po jednu grešku godišnje, Zik. Pogrešio sam kada sam oteo Bazarda i devojku iz hotela. Ta greška je ispravljena. Zakon će sada juriti ovu dvojicu i njihove štićenike. Jedino me brine što taj drski tip zna da Ben Hjuz radi za mene. Zato nećemo sačekati šerifa, nego odmah krećemo za beguncima. Znaš, samo mrtva usta ne govore.

Zadovoljan što je oslobodio Meka Bazarda, Buč je svoju grupu poveo daleko od puta. Tako su došli do jednog planinskog potoka, ušli u njegovo korito i počeli da se penju uzvodno, tako da je brza vodena struja potpuno izbrisala njihove tragove. Dve milje dalje, napustili su potok, onda krenuli prema dolini, pa opet počeli da se vraćaju u brda.

Posle viščasovnog jahanja, Buč otkri jednu pećinu čiji je ulaz bio zarastao u žbunje. Sjahali su. Posle razgledanja pećine, odlučili da se tu zadrže. Pre spuštanja mraka zapalili su vatru i spremili nešto hrane koju su dobili od Derija. Kada je obed završen, Mek Bazard reče:

– Vreme je da razgovaramo, sinko. Kada sam te prvi put video u vozu, tvoje lice mi se učinilo poznato. Na putu ste mi se predstavili ko ste vas dvojica. O Buču Kasidiju i Sandens Kidu u svim zatvorima pričaju se prave legende. Milo mi je što se nisam prevario kada sam ti prorokao lepu budućnost. No,

ostavimo to. Čim si u vozu spustio tu bronzanu figuricu u krilo moje kćerke, shvatio sam da radiš za Reda Bensona.

– Tačno – potvrdi Buč. Njemu i Kidu bilo je milo što ih hvali tako čuven odmetnik. – Nego, recite mi, zašto ste pobjegli iz zatvora?

– Posle razgovora sa Redom Bensonom – zaključio sam – uzdahnu stari razbojnik – čovek koji me je odao vlastima isti onaj Bert Artur kome sam ja ovde ostavio na čuvanje sto hiljada dolara. U Berta Artura sam imao poverenja jer sam se i ranije skrivao kod njega. Shvatio sam da on neće predati Bensonu novac kada se ovaj pojavi sa bronzanom figuricom. Zato sam odlučio da pobegnem iz zatvora i lično zatražim novac od Artura. Kada to blago dođe u ruke Nika Gilmana, ja ću se predati vlastima.

– A znate li da je dotični Bert Artur pre mnogo godina nestao iz ove doline – obavestio ga je Buč. – Svaka budala može da zaključa da je sa sobom odneo i sto hiljada dolara.

Na ove reči, lice Meka Bazarda se smrknu i on tiho reče:

– Onda mi je pokvarena jedina prilika koju mi je pružio Red Benson da se odužim Niku Gilmanu i popravim ono što sam rančerima u ovoj dolini učinio. Sada imam još više razloga da pronađem Berta Artura.

– U tome računajte na mene i moga druga – ponudi se Buč.

Na ovome se njihov razgovor završio. Pošto su u pećini spremili ležajeve od lišća, oni uskoro zaspaše. Tako su prošla tri dana.

Na kraju trećeg dana, Kid je konstatovao da im je hrana na izmaku. Pošto nisu imali viskija, predložio je da on ode na Gilmanov ranč i donese nove zalihe, kao i da o svemu obavesti Reda Bensona. Plavokosi revolveraš je otišao čim se spustila noć, ali se vratio pred zorom, mnogo ranije nego što su ga očekivali.

– Doneo sam hranu – reče Kid. – Sve sam rekao Bensonu, ali u dolini se mnogo toga dogodilo. Rančeri su prikupili hiljadu grla stoke da ih prodaju železnici, ali je neko oteo tu stoku. Osim toga, šerif Fleps je sa poterom na putu sreo Derija i njegove ljude i ovaj mu je rekao kako goni nas i dvoje-njegovih gostiju. Mi smo mu otkrili da je gospođa Lend u stvari prerušeni razbojnik Mek Bazard. Šerif je to progutao, kao i Derijevu izjavu da je greškom pucao na Bensona.

– Onda smo u gadnom sosu, prijatelju – promrmlja Buč. – Ukoliko se nešto ne dogodi, Deri će uskoro celu dolinu držati u rukama.

– Možda bismo mogli da pronađemo ukradenu stoku – predloži Kid. – Istina, rančeri su pretražili celu dolinu, ali uzalud. Ako se pojavimo među njima, odmah ćemo biti uhapšeni.

Njihov razgovor prekide topot mnogobrojnih konjskih kopita.

Bila je to, očigledno, potera. Probudili su Bazarda i njegovu kćerku i posle nekoliko minuta već se spuštali na konjima u dolinu. Čuli su iza sebe divlje povike gonilaca, koji su, izgleda, otkrili njihove tragove. Najzad su se našli u blizini one školske zgrade. Kada su izbili na drum, ugledali su gonioce. To je bila Derijeva grupa sa Benom Hjuzom i njegovim ljudima.

– Krećite opet u šumu! – viknu Buč svojoj družini.

Čim su se našli pod zaštitom velikog drveća, begunci uleteše u jedan gust čestar i tamo se zaustaviše da predahnu. Dok je razmišljao šta da preduzmu, Bučov pogled se zaustavi na žutom kožnom kaputu koji je Mek Bazard imao na sebi i jedna ideja sinu mu kroz glavu.

Skidajte taj vaš kaput i penjite se na mog konja – naredio je starom razbojniku.

Ne raspitujući se, Bazard ga poslušao. Zatim je Buč obukao njegov kaput, popeo se na Bazardovog konja i rekao im:

– Ovde ćemo se razdvojiti. Vi se sa kćerkom sakrijte dublje u šumu, a ja i Kid se vraćamo na drum.

– Znači, hoćeš da ih obmaneš – shvatio je Bazard. – Nadam se da će se uhvatiti na mamac.

– To je sigurno. Zato vam je Deri dao ovog belca, koji može da se vidi na milje daleko. Kada potera projuri za nama, vi se vratite do one škole i tamo nas sačekajte.

Čim su Buč i Kid izbili na drum, gonioци ih primetiše i revolveri zapraštaše. Ortaci su sada bežali na zapad, a Derijeva banda se razvi u strelce. Uz put su ih gonili u pravcu Fajer kanjona.

GLAVA OSMA

Buču i Kidu nije ništa preostalo, nego da se drže puta kako bi izbegli opkoljavanje. Kada su zaobišli jednu veliku stenu, ugledaše prve gradske kuće. Buč naglo zaustavi konja, kolebajući se.

Iznad krovova kuća uzdizala se kupola onog velikog šarenog balona. Derijevi ljudi počеше pobedonosno da urlaju. Bili su ubeđeni da begunci ne smeju da uđu u Fajer kanjon.

Buč naglo obode svog konja i, povukavši Kida za sobom, polete ka vašarištu. U velikoj gomili ljudi, Buč spazi šerifa Toma Flepsa. Obajica skočiše sa konja i potrčaše ka šerifu, dok su topot konja i pucnjava iza njih postajali sve jači.

Krivudajući između šatri na vašarištu, tražili su nekakav zaklon. Tako su naleteli na veliku gvozdenu peć u kojoj je buktala vatra. Iznad same peći njihao se balon, koji se već bio napunio toplim vazduhom. Nije poleteo jer su dva konopca držali brojni posetioci vašara, dobrovoljno prijavljeni za ovu retku službu. Ispod balona, dodirujući jedva zemlju, stajala je velika korpa od pruća. Balon se opas-

no ljuljao i ljudi koji su držali konopce morali su dobro da zapnu kako bi ga održali na zemlji. Jedan čovek u evropskom odelu, tankih, šiljatih brkova nešto je vikao ljudima oko sebe na jeziku koji Buč i Kid nisu razumeli.

Odmetnik nije oklevao, već je dao znak Kidu. Njih dvojica se probiše kroz okupljene posmatrača i glavački uskočiše u korpu balona. Buč smesta uperi revolver u ljude koji su držali konopce i viknu:

– Puštajte to uže! Brzo!

Onaj Evropejac počeo nešto da larma i maše rukama, ali građani Fajer kanjona poslušao naredenje i ispustiše konopce. Balon smesta počeo da se diže u nebo.

Sa već prilične visine, Buč i Kid spaziše zapanjena lica Lefa Derija i Bena Hjuza, koji su se probijali kroz gomilu. Novi nalet vetra povuče balon još više uvis. Kidu srce siđe u pete, i on se sa Bučom sruči na dno korpe. Kada su se malo povratili, ortaci oprezno virnuše preko ivice korpe. Zaprepašćeno, ali i sa divljenjem, posmatrali su zemlju ispod sebe. Grad im je ličio na gomilu kutija od šibica, dok se na sve strane širila zelena dolina i mnogobrojni planinski vrhovi.

Na visini ih zahvati jak vetar, koji je balon sada nosio na zapad, prema nekim bregovima. Odjednom, Kid viknu i počeo rukom da pokazuje nešto na zemlji.

Balon je sada leteo iznad jedne duboke jaruge koja se probijala iz-

među dva visoka brega, a iza njih se širila u malu dolinu obraslu šumom i, pokrivenu pašnjacima. Iz glavne doline Fajer kanjona jaruga se nije mogla zapaziti, kao i prolaz kroz nju u skrivenu dolinicu među brdima. A ta dolinica bila je prepuna stoke. Čuvala su je samo dva jahača.

– Šta sam ti rekao!? – zaurla Kid. – Sigurno je to ona ukradena stoka. Čini mi se da su ona dvojica Hjuzovi ljudi.

– Dabome – oduševi se i Buč. – Tu su sakrili stoku i ne čudim se što je rančeri nisu pronašli. Lef Deri je povukao dobar potez sa krađom stoke, ali, eto, mi smo je otkrili.

Vetar je u međuvremenu promenio pravac i vraćao balon skoro u istom pravcu odakle je i poleteo. Topli vazduh u kupoli balona već se bio ohladio i ovaj se lagano spuštao. Buč primeti zgrade nekog velikog ranča, iz čijeg dvorišta izleteše ljudi na konjima i počeo da jure za balonom. Prepoznao je Gilmanov ranč. Ispod dvojice odmetnika ukaza se jedna velika čistina koja se spuštala prema dolini i, pošto je očevala vrhove nekog drveća, korpa balona se uz nekoliko potresa spusti na zemlju i najzad sasvim zaustavi. U daljini se pojavi oblak prašine, koji su podizali jahači sa ranča jureći ka njima. Njih je predvodio Red Benson, koga su prepoznali po belom zavoju na glavi. Bivši šerif im u trku priđe i vik-

nu:

– Šta vas dvojica radite ovde? Krijete Meka Bazarda. Zbog toga ću morati da vas predam šerifu.

– Zar smo se tako pogodili, Bensone? – dočeka ga Buč iskačući iz korpe balona, što je učinio i Kid. Otkrili smo gde je ukradena stoka.

Nik Gilman je prvi razumeo o čemu Buč govori.

– Šta? Videli ste iz balona?

– Tačno – odvratila Buč, kleče na zemlju i prstom počela da crta mapu po prašini.

– Znam gde je to – brzo reče bankar. – Kažeš da je čuvaju samo dva jahača? Oni neće stići da obaveste Derija. Odmah ćemo poći po ukradenu stoku. Nego, treba vratiti taj balon u grad.

Buč i Kid uzeše konje od Gilmanovih ljudi, a Red Benson im reče:

– Neću ništa da vas pitam, ali ako slučajno sretnete Meka Bazarda, nagovorite ga da se vrati u zatvor. Mislim da će guverner još biti voljan da razmotri njegovo pomilovanje.

– Svakako, svakako – reče Buč i namignu. A ti pazi da ovde ne saznaju ko smo nas dvojica.

Zatim su mamuznuli konje da bi što pre stigli do škole. Kada su dospeli do nje, noć je već bila pala. Oprezno su prišli zgradi i pokušali da virnu kroz neosvetljene prozore. Preko prozora je bilo namešteno ćebe, ali Kid ipak pronađe neku rupu i virnu u učionicu. Odjednom se trgao i munuo Buča laktom u

slabine.

– Znaš da je unutra Mali Džon – šapnuo je.

To je začudilo Buča, jer se ljudskara nalazila među Hjuzovim ljudima koji su ih gonili. Sa koltovim u rukama, oni nečujno uđoše u učionicu. Tamo su se nalazili Mali Džon, Mek Bazard i njegova kćerka. Stari razbojnik diže glavu i reče:

– O, to si ti, Buče! Milo mi je što ste se spasili. Mali Džon nam je ispričao kako ste im pobjegli. Je li to istina?

Umesto odgovora, Buč upita:

– Gde je ostala Hjuzova banda?

– Verovatno u Fajer kanjonu – reče Bazard. – Džon je došao ovamo pre pola sata i saopštio nam da je ostale ostavio u gradu. Napustio je bandu i sve nam ispričao o Hjuzovom dogovoru sa Derijem.

– To bih voleo da čujem – reče Kid.

– Izgleda da je Hjuz saznao da se Bert Artur ne nalazi u dolini – nastavio je Bazard. – Zato je odlučio da ode, ali je uz put svratio kod Derija, koji mu je ponudio posao.

– Dabome, bila mu je potrebna pomoć da otme stoku i da je otera iz grada – reče Buč.

– Baš ta krađa stoke uplašila je Malog Džona – odvratila Bazard. – Zato je odlučio da napusti bandu. Dobro ga poznajem iz zatvora i znam da je u osnovi miroljubiv čovek. Zapao je u loše društvo.

– Taj tupavko mi je postao sim-

patičan – reče Buč. – Ako se ovo dobro završi, postaraću se da dobi je posao na Gilmanovom ranču. Sada da se malo odmorimo i nešto prezalogajimo.

Te noći nije padala kiša. Prva svetlost zore odmah probudi Buča. Podigao je glavu i video da ostali još spavaju, ali tada začu neko mrmljanje. Kada je bolje oslušnuo, razbrao je da to govori Mali Džon.

Džin je ležao na podu, ukočenim očima zurio u tavanicu i recitovao sve što je ovih dana čuo. Kada ga je malo poslušao, Bučova pažnja se probudi.

– Ja ću nacrtati mapu, Bene – govorio je džin beživotnim glasom kao u transu. – Na njoj će se videti dosta zabačenih mesta u dolini gde stoka može da se sakrije.

Buč shvati da džin ponavlja reči Lefa Derija.

– Nemoj da se plašiš zbog otmi ce stoke – nastavljao je Džon svoju ispovest. – Mi ćemo samo da je sakrijemo, tako da rančeri neće moći da je isporuče železničkoj kompaniji. Ona dvojica, ti kažeš da su to Buč Kasidi i Sandens Kid, znaju da radiš za mene. Zato izbegavaj svaku gužvu. Pitam se da li da ih prijavim šerifu, ali Red Benson mu je već rekao da oni rade za njega, pa ih neće dirati.

Sada se probudio i Sandens Kid, pa je i on počeo da osluškuje.

– Ako rančeri i pronađu stoku – nastavio je da recituje Mali Džon –

onda ćemo se mi postarati da se taj novac ne zadrži u njihovim rukama. Ti, Hjuze, kreni u dolinu kako bi tamo stigao čim padne mrak.

Mek Bazard, koji se u međuvremenu probudio i čuo Džona, upita:

– Šta sada nameravaš?

– Mnogo – odgovori Buč. – Vi ostanite ovde sa kćerkom, pošto će Ben Hjuze biti zauzet drugim stvarima. Ne čudim se što je naš glavonja pobegao iz bande. Čuli ste i sami da je Deri predvideo mogućnost da pronađu stoku. Zato je predvideo i pljačku novca. Idem da vidim šta se događa u Fajer kanjonu.

Kada je poslednji put svraćao u grad, Buča su gonili revolveraši, pa je i sada nekako oprezno išao glavnom ulicom.

Pošto je jutro već bilo poodmaklo, Fajer kanjon, kao i svi slični stočarski gradići, trebalo je da bude skoro pust. Međutim, to nije bio slučaj. Svi saluni su bili prepuni, a mnogobrojne grupice ljudi na ulici nešto su živo diskutovali.

– Meni sve ovo miriše na linčovanje – promrmlja Kid i Buč je primetio neprijateljsko držanje građana, koji su, očigledno nešto spremali. Zato je odlučio da potraži šerifa Flepsa, čija se kancelarija nalazila u zgradi suda.

Osvrnuvši se iza sebe da vidi da li ga Kid prati, Bučov pogled pade na banku Nika Gilmana. Začudi se kad vide da su roletne na prednjim prozorima spuštene a vrata zaključana. Za ogradu su bila vezana dva

konja. Nosila su žig bankarevog ranča.

U sudskoj zgradi su zatekli šerifa Flepsa kako loži peć, što je bilo čudno jer je dan bio prilično topao.

– Budi miran, Flepse! – reče mu Buč držeći revolver u ruci. – Mi samo želimo da ti pomognemo.

– Ja vas i ne jurim, mangupi – odgovori šerif. – Znam i ko ste vi, ali me se to ne tiče jer ste pod zaštitom saveznog šerifa Bensona. Sve što imam protiv vas, to je nečije pričanje da ste pomogli Meku Bazardu da se sakrije.

– U redu – reče Buč vraćajući kolt u futrolu. – Smatram da si pošten čovek, šerife, i zato tražim da uhapsiš Bena Hjuza i njegovu bandu.

– Ne znam zbog čega bih ih uhapsio.

– Pa, pre svega, Hjuze je zaustavio voz i na silu skinuo dva putnika sa njega.

– Da, o tome mi je pričao Džordž Moris – reče šerif. – Samo, nismo mogli da pronađemo tog Hjuza.

– Hjuze me mnogo ne zanima – odvratila Buč. – Nego, je li Gilman pronašao ukradenu stoku?

– Jeste. Doterao je goveda oko ponoći. Njegovi momci su na kolima doneli i onaj balon.

– Znači da je bankar dobio i novac od železnice?

– Da. Moris ga je noćas isplatio. Ja sam prisustvovao isplati kao svedok. Gilman je primio novac u

ime svih rančera koji su isporučili stoku. Međutim, kada je pošao u banku da stavi novac u kasu, neko ga je napao i udario po glavi. Kažu da nije video ko ga je napao.

Buč nemoćno uzdahnu. Shvatio je da ga je Deri pretekao. Mali Džon je ipak suviše kasno sve ono ispričao.

– Zar ne shvataš čitavu igru, Flepse? Deri je uz Hjuzovu pomoć opljačkao taj novac, kao što je i stoku oteo. Izvrši pretres u njegovoj kući, pa ćeš taj novac pronaći.

– Sve novčanice su iste – odgovori šerif. – Ja ne mogu bez dokaza da optužim Derija. Osim toga, ovde me čekaju važnija posla.

– Misliš na gomile koje piju po salunima? – upita Buč. – Zašto su ljudi toliko uzbuđeni?

– Evo u čemu je stvar – počeo šerif da objašnjava. – Zbog sajma su u grad došli mnogi rančeri. Lef Deri i Kerli ih časte pićem. Rančeri su već saznali da je Gilman primio novac za njih i da su mu ga ukrali. S druge strane, Deri protura glasine da je Gilman izmislio krađu kako bi proneverio njihov novac. Sada se oni spremaju da napadnu banku i da je spale.

– Video sam da je banka zatvorena – reče Buč – ali pred njom ima vezanih konja.

– Unutra su Nik Gilman i Red Benson. Zabarikadirali su se, hoće da brane banku. Moram da ostanem u gradu kako bih im pomogao.

– I ti se glupi rančeri zbog viskija okreću protiv svog prijatelja Gilmana?!

– Nije se to desilo preko noći – objasni Fleps. – Deri odavno vodi kampanju, protiv Gilmana i sada mu je ta pljačka dobro došla da ljude konačno okrene protiv njega. Rančeri otvoreno govore kako je ovo već druga krađa njihovog novca i da iza svega toga stoji Gilman. Ja ih potpuno razumem. Tim novcem su mogli da plate svoje dugove.

Buč se zamisli.

– Ja sam ovamo došao po nalogu Reda Bensona – rekao je na kraju. – Trebalo je samo da predam jednu bronzanu figuricu. U stvari, glavni zadatak je bio spasti Nika Gilmana, a to je želeo i Mek Bazard. Jedina stvar koja bi urazumila ove pijane rančere jeste novac. Ali, Bert Artur je nestao sa ukradenim novcem. Nego, kada smo već pomenuli tog Artura, da li si dobio odgovor iz Ohaja?

– Da, jutros je stigao – reče Fleps i pruži Buču telegram, koji je glasio:

»Naša istraživanja su potvrdila da dotični Bert Artur nikada nije živio u Džordžvilu, Ohajo. Opis koji ste nam poslali odgovara izvesnom Krisu Pirsonu koji je pre petnaest godina pobegao zbog ubistva iz Džordžvila. Savetujemo vam da tražite hapšenje Krisa Pirsona ukoliko se tamo nalazi, jer za njim još uvek postoji poternica.

Skoro smo sigurni da je u pitanju isti čovek.«

– Eto, i tu nismo ništa postigli – uzdahnu Fleps. – Ako je Bert Artur tamo ubio nekoga, onda se više neće vraćati u Ohajo. Bojim se da Nik Gilman nikada više neće videti svoj novac.

– Ja se još nisam predao – odvrati Buč i okrete se Kidu, koji je nezadovoljno grickao jednu šibicu. – Ti ostani ovde sa Flepsom jer će mu pomoć tvojih revolvera svakako biti potrebna. Ja ću pokušati da se vratim pre mraka.

– Kuda ideš? – upita ga plavokosi revolveraš.

– Vuku u jazbinu – odvrati Buč i izađe.

Pošto je malo obišao salune, Buč je zaključio da se Deri i Kerli ne nalaze više u gradu, ali je uz put primetio da se raspoloženje rančera pogoršalo i da njihovo gundanje postaje sve glasnije.

Svratio je u restoran i jeo. Onda je otišao do stanice, gde je utvrdio da su njihovi konji još prekujuće stigli teretnim vozom. Prvi put posle toliko vremena, Buč se našao u sedlu svog konja.

Sada je na njemu jahao prema Derijevom imanju. Odmetnikovo lice je bilo smrknuto. Znao je da od uspeha njegove misije zavisi budućnost cele doline, a naročito dvojice do kojih mu je bilo stalo: Meka Bazarda i Nika Gilmana.

Pre nego što je stigao do zgrade one škole, počela je da pada kiša.

Nepogoda, koja je poslednja dva-
deset četiri časa pretila, najzad se
sručila nad dolinom. Jak pljusak
pratio je Buča dok se peo uz plani-
nu.

Grmljavina je postajala sve jača.
Prolazeći pored školske zgrade,
nije video nikakve znak života u
njoj, ali je znao da su unutra Mek
Bazard i njegova kćerka Dora, a
verovatno i Mali Džon.

Spustio se sumrak, a s njim je
počela i prava oluja. Gromovi su
neprekidno tutnjali kada je Buč
ugledao svetlosti Derijeve kuće.
Namerno nije brzo gonio konja,
štedeći ga za kasnije napore. Sja-
hao je i poveo ga u šumu koja se
pružala sa obe strane staze.

Kada se približio zgradi imanja,
video je da se svetlost probija kroz
pukotine na drvenom zidu štale,
pa je ostavio konja na mestu gde
su se on i Kid ranije krili. Zatim je
nečujno prešao preko dvorišta i
popeo se na verandu glavne kuće.

Ulazna vrata su bila otključana.
Buč tiho uđe u mračni hol, u kome
je jedino osvetljenje dopiralo kroz
otvorena vrata sobe u kojoj se Buč
već ranije sastajao sa Derijem. Ža-
mor glasova je dopirao iz te sobe,
ali ih je grmljavina prigušivala.
Buč krete hodnikom, ne trudeći se
više da ide suviše pažljivo.

Ušao je u sobu pre nego što su ga
primetili i naslonio se o dovratak
držeći u ruci revolver.

Lef Deri je sedeo u velikoj kož-
noj fotelji, a Zik Kerli je grejao

noge kraj kamina. I Ben Hjuz je bio
zavaljen u jednoj stolici. Boca vis-
kija nalazila se na jednom niskom
stočiću. Sva trojica su držala čaše u
rukama. Deri ispusti čašu kada ug-
leda Buča.

– Ne moraš da ustaješ – reče mu
Buč. – Ne tražim ni piće. Ovo nije
kurtoazna poseta. Došao sam sa-
svim poslovno.

Lef Deri se dovoljno pribra da
kaže:

– Bez obzira šta smerаш, prijate-
lju, nećeš daleko dospeti. Ti si
samo odmetnik koga zakon goni.

– Ne moraš na to da me podse-
ćaš! – oštro odvrati Buč. – Mene
niko zasad ne goni. Ja i moj prija-
telj, štaviše, radimo za saveznog še-
rifa. Nego, ne uzbuđujte se i završi-
te s pićem. Baš mi je mило što u des-
noj ruci imate nešto čime možete
da se zanimete. Tako ne padate u
iskušenje da potegnute revolver.
Pili ste za pobeđu, zar ne? Otišao
sam iz Fajer kanjona baš kada su
se rančeri spremali da napadnu
banku. Imate šta i da proslavljate,
momci.

Zik Kerli se zgrči kao da će sko-
čiti, ali ga je Buč držao na oku i
samo zapretio glavom. Ben Hjuz je
mlitavo sedeo i u njegovim malim
pakosnim očima video se samo
strah. On je bio najmanje opasan.
Buč odluči da najviše pazi na Lefa
Derija. Ovaj pažljivo spusti čašu na
sto, napuni je i podiže uvis.

– Tačno je, Kasidi – rekao je. –
Proslavljamo pobeđu. Više ništa

ne može da se izmeni. Borba je završena. Pobjednik nosi sve.

– Malopre si ispustio čašu – primeti Buč. – Možda je to loš znak. Nego, oduzimam vam dragoceno vreme. Da završimo posao, pa da krenem. Želim samo da mi predate novac koji ste noćas opljačkali od Nika Gilmana.

Lef Deri spusti čašu i prasnu:

– Kakve to gluposti pričaš?!

– Je li? Ne mogu da dokažem da si pokupio taj novac. Samo, to meni nije ni potrebno. Znam da su pare kod tebe. Dakle, daj ih ovamo!

– Znači, pljačka? – upita ga Deri.

– Počinjem da gubim strpljenje – odvrati mu Buč. – Više neću da čekam.

Deri se osmehnu:

– Čak i da sam uzeo taj novac, zar misliš da bih ga držao kod sebe?

– A gde bi ga, inače, čuvao? Možda u Gilmanovoj banci? Čuo sam da imaš privatni trezor u podrumu.

Lef Deri se trže kao da ga je neko udario i njegovo bezizrazno lice odjednom se zgrči.

– Dižite se! – grmnu Buč.

A kada su ga sva trojica oklevaljujući poslušala, on im oprezno priđe. Prvo izvadi Kerlijev revolver iz futrole i baci ga na pod, zatim to isto učini sa Hjuzevim oružjem i, najzad, izvuče Deriju kolt ispod kaputa.

– A sada, momci, postavite se u

red! – naredio im je. – Ti ideš prvi, Deri, zatim Ben i, najzad, Kerli. Ja čuvam zaštitnicu. Silazimo u podrum. Jedan, dva, tri... Napred marš!

Buč munu Derija revolverom u rebra i ovaj krene ka vratima. Kerli je nešto besno gundao, dok je Hjuze samo uplašeno treptao očima.

I tako njih četvorica krenuše hodnikom. Spustili su se do jednih vrata na kraju hodnika. Deri ih otvorio. Skinuo je lampu sa zida i upalio je šibicom koju mu je Buč pružio.

– Daj lampu ovamo! – naredi mu odmetnik. – Ja ću je nositi. Može da te uhvati nervoza, pa da mi je baciš u lice.

Lampa je sada osvetljavala stepenište. Prolaz je bio uzan, pa ih je Buč pustio da idu ispred njega. Nije postojala mogućnost da umaknu iz vida i uskoro se cela grupa nađe u jednoj maloj prljavoj prostoriji izdubljenoj u steni ispod temelja kuće.

U jednom delu prostorije bio je ugrađen sef. Ličio je na sefove u bankama. To je bilo skrovište gde je Ben Hjuze video novac. Deri ga je doveo ovamo da mu zaseni oči. O istom skloništu je i Mali Džon recitovao svom prijatelju sa robije Meku Bazardu.

Buč spusti lampu na jedan sanduk i reče:

– Ti, Kerli, i ti, Hjuze, stanite preko puta i okrenite se licem zidu. Tako. A sada, Deri, da vidim kako

se otvara ovaj sef.

Lef Deri je izgledao besan kao ris. Buč je bio siguran da jedino on zna šifru za otvaranje sefa. Ako bude odbio da to učini, moraće da gubi dragoceno vreme u ubeđivanju.

Ali, Deri počeo da okreće brojčanik na sefu i u maloj prostoriji čulo se samo škljocanje zupčanika i bučno disanje Bena Hjuza. Buču se činilo da proces otvaranja sefa traje isuviše dugo i već je osećao kako mu znoj curi niz leđa. Tada Deri otvori čelična vratanca. Već se spremao da zavuče ruku u sef, kada ga Buč zaustavi.

– Ja ću!

Gurnuo je ruku u sef i osetio pod prstima svežnjeve novčanica, ali i tvrdu dršku jednog revolvera. Izvukao je oružje, izvadio metke iz njega i bacio ga u ugao.

– Očekivao sam ovako nešto – promrmlja Buč. – Suviše si lako pristao da otvoriš sef. Čini mi se da je Gilman za stoku dobio oko četrdeset hiljada dolara. Tu ćeš mi sumu sada predati. Evo ti torbe. Trpaj pare u nju, a ja ću da brojim.

Ako je iko u sebi ikada gajio ubilačke namere, onda je to bio Lef Deri. Buč je to jasno video u njegovom pogledu. Ali, revolver mu je bio pred nosom, i Deri počeo da puni torbu svežnjevima novčanica.

Kerlijevo i Hjuzovo disanje postade jednolično. Buč je brojao svežnjeve i kada je Deri ubacio četrdeset svežnjeva po hiljadu dola-

ra, on mu uze torbu iz ruke i reče:

– Hvala.

– Goniću te do na kraj sveta! – prosikta Deri.

– Ne moraš toliko da se trudiš – reče Buč. – Za sada ću ostati u Americi. Ukoliko promenim adresu, ja ću ti javiti.

Zatim je slobodnom rukom iz džepa izvadio onu bronzanu figuricu. Bacio je Deriju rekavši:

– Evo ti nešto da nadoknadiš gubitak. Rekli su mi da ova figurica vredi sto hiljada dolara.

Lef Deri mahinalno uhvati figuricu u letu i pogleda je, a Buč dodade:

– Ja sada odoh. Vi ostanite ovde i nemojte odmah da izađete jer ću možda pripucati na kućna vrata.

Istrčao je na verandu i požurio prema žbunju gde je ostavio konja.

Nije još bio stigao do tog mesta, kada iz pomrčine prema putu izlete jedan jahač i zaustavi se pred kućom. Nepoznati skoči s konja i pope se na verandu. Buč je pomislio da je to neko od Hjuzovih ljudi, ali ga je onda prepoznao. Bio je to Mek Bazard.

– Šta tražite ovde? – upita ga Buč kada je dotrčao do verande.

– Došao sam po svog čoveka – mirno odvrati Bazard.

– Gle?! – iznenadi se Buč. – Zar je on na Derijevom imanju? Odakle vam taj revolver?

– Pozajmio mi ga je Mali Džon. Biće bolje da produžiš svojim putem, sinko. Ovo te se ne tiče. Dora

je već otišla u grad da te tamo potraži. Pošto nije mogla da me ubedi da odustanem od ovoga, mislila je da ćeš to ti biti u stanju.

– Ne možemo ovde više da se zadržavamo, Mek! – odlučno odvrati Buč. – Potrebni smo u gradu. Nik Gilman i Red Benson su opkoljeni u banci razbesnelim rančerima. U ovoj torbi se nalazi ukradeni novac. Moram da ga vratim pre nego što bude kasno.

– Gilman može da računa na mene, ali tek kada obavim ovaj posao. Ti sada idi, Kasidi, a ja ulazim u kuću.

– Zašto? – očajnički upita Buč.

– Evo zašto – odgovori Bazard. – Mali Džon mi je ovo dao. To je našao u ovoj kući dok je boravio u njoj sa Hjuzovom bandom.

Munja ponovo se vnu i Buč ugleda bronzanu figuricu u Bazardovoj ruci. Prosto nije mogao da veruje svojim očima jer je maločas istu takvu figuricu bacio Lefu Deriju u lice. Munja opet se vnu i tek tada Buč vide da je ova figurica drugi deo bronzanih blizanaca. Druga polovina je bila kod Bazarda.

Pomrčina je ponovo zavladała i prasak groma stotruko odjeknu u brdima.

GLAVA DEVETA

Buč Kasidi se našao u grdnoj mucu. Hteo je da se što pre vrati u grad i pomogne bankaru i Kidu, ali se onda prisetio da u ovu gužvu

nije uleteo zbog Gilmana nego zbog Meka Bazarda, kome je pomoć bila potrebija.

Buč se okrete i ostavi torbu s novcem u podnožju stepenica koje su vodile na verandu. Taman se spremao da otvori ulazna vrata, kada iz kuće odjeknu pucanj. Buč odgurnu starog razbojnika i tiho ulete u hodnik. U njemu je sada vladao potpuni mrak. Ili lampa nije više gorela u sobi gde je maločas zatekao Derija, ili su vrata na sobi bila zatvorena.

Držeći kolt u ruci, Buč oprezno pođe napred. Ljuti miris izgorelog baruta lebdeo je u vazduhu. Primećio je neko nejasno kretanje na dnu hodnika iza sebe i pomislio da je to Mek Bazard pošao za njim. Priljubljen uza zid, Buč produži i uskoro stiže do čiviluka u holu.

Čiviluk je bio masivan i težak. Buč ga opipa. Bio je to dugački ogrtač Lefa Derija. Uhvatio je ogrtač za donji kraj. Držeći ga u ruci, pređe do suprotnog zida hodnika, pa ga onda naglo povuče.

Čiviluk sa treskom pade na pod. U istom trenutku grmnu revolver s drugog kraja hodnika. Metak zvižnu kroz vazduh sasvim blizu Bučove glave i udari o neka vrata na drugom kraju hodnika. Ali, blesak pucnja omogućio je Buču da ugleda smrknuto lice Zika Kerlija. Sada odjeknu i bat čizama. Kerli je jurnuo uz stepenice na sprat.

Grmljavina je ponovo odjeknula kada je Buč poleteo uz stepenice i

njena tutnjava mu je pomogla da se neopaženo popne.

Setivši se svetlosti u štali, Buč je sada blagosiljao nepogodu što je zaglušila pucnjavu u kući tako da je Hjužovi ljudi nisu čuli. Trojica su se svakako nalazila u štali i njihovo uplitanje u ovaj obračun moglo je da bude kobno za Buča i Meka Bazarda.

U hodniku na spratu Buč nije nikoga sreo. Zastao je na pola puta i napregao oči i uši. Negde odozdo odjeknu pucanj, pa zatim još dva.

Buč se trže. Pomislio je da je Mek Bazard upao u klopku. Ponovo je zavladala tišina. Narušavalo je jedino dobovanje kiše po krovu kuće.

Mada je želeo da siđe i sazna ishod ove pucnjave, Buč odluči da se prvo obračuna sa Zikom Kerlijem. Zato je namerno zagrebao čizmom po podu i onda se hitro bacio u stranu.

To je bio trik sličan onom sa čivilukom i dao je isti rezultat. Jedna vrata u hodniku se otvoriše i naranđasta munja revolverskog pucnja rascepi pomrčinu. Opet je odmetnik osetio vreli dah olovnog zrna. Vrata se odmah zalupiše, ali sada je znao gde se nalazi Kerli.

Buč počeo da klizi leđima okrenut zidu i polako stiže do onih vrata.

Onda je ispružio ruku i dohvatio kvaku. Nečujno je pritisnuo, otvorio vrata i istog trenutka odskočio u stranu. Odjeknuo je pucanj.

Onda je ponovo zavladala tišina. Kerli, sakriven negde u sobu, nije se usuđivao da priđe bliže i zatvori vrata.

– Promašio si, Kerli! – dobaci mu Buč priljubljen uza zid. – Bolje podigni ruke i izađi!

– Uđi ako smeš! – izazivao ga je Kerli.

Buč se osmehnu.

– Nemam vremena za gubljenje, Kerli. Ipak, pružicu ti šansu. Baci revolver na pod i možeš bez brige da izađeš. Dakle?

Prošao je jedan minut, zatim i drugi. Buč je napregnuto osluškivao i prosto je mogao da vidi Kerlija kako stoji u mraku i razmišlja šta da preduzme.

– Dobro, držim te za reč – čuo je Kerlija i onda nešto pade na pod.

Buč četvoroonoške uđe u sobu. Već je i ranije nailazio na zamke u ovoj kući.

Čim je čuo šum njegovog kretanja, Kerli opali, ali je gađao suviše visoko. Buč mu uzvрати vatrom. Kerli, pogođen, pade na pod.

Buč se sjuri do stepenica, a onda onim hodnikom sve do podruma. Tu se saplete o nečije telo na podu.

Mek Bazard je stajao pored onog sanduka na kome se nalazio njegov revolver i pokušao da previje ranu na grudima. Buč pogleda u ubijenog čoveka.

– Gle, pa to je naš Lef Deri! – uzviknuo je i prišao starom razbojniku. – Čuo sam pucnjavu. Je li rana teška?

– Nije smrtonosna, sinko – odgovori mu Bazard. U njegovim očima se više nije videla ubilačka mržnja. – Ipak, izgubio sam dosta krvi. Pomozite mi da ovom maramom previjem ranu.

– Brine me još jedino Ben Hjuž, ali verujem da se on sakrio pod nečiji krevet – reče Buč. – Biće bolje da se što pre izgubimo.

– Možemo – složi se Bazard. – Ja sam obavio posao zbog koga sam došao ovamo.

Razbojnik zavuče ruku u džep i izvadi nešto. Bila je to ona bronzana figurica, koju je Buč video u dvorištu. Prišavši ispruženom Lefu Deriju, Bazard spusti figuricu na njegove grudi.

– Evo, najzad se završilo dugo putovanje – rekao je tihim glasom.

Po njegovim rečima i pokretu koji im je prethodio, Buč je odjednom sve shvatio.

Oprezno su napustili kuću, mada je napolju tutnjava gromova zaglušila sve. Buč pronađe torbu s novcem koju je ostavio ispod stepenika kod verande. Bazard mu šapatom objasni da je prilikom upada u dnevnu sobu, Ben Hjuž, koji se popeo iz podruma, jednim metkom ugasio lampu i uspeo da pobegne iz kuće dok se u njoj ginulo. Sada je predstavljao novu opasnost.

Kada su obišli oko kuće. Buč primeti da se pljesak pretvorio u slabo rominjanje kiše i da sada munje sevaju dalje u brdima.

Dvorište je bilo pusto. Buč spazi Derijeva kola i uputi se pravo tamo.

– Bolje ostavi kola na miru – opomenu ga Bazard. – One hulje su izgleda još u štali. Čini mi se da vidim svetlost kroz pukotine između dasaka. Tamo je sada sigurno i Ben Hjuž.

– Onda ja odoh u štalu – reče Buč. – Stanite kod prozora štale i štitite mi leđa. Ona kola su nam potrebna. Ne idem bez njih.

Kada se primakao štali Buč vide da su dvokrilna vrata na njoj taman toliko odškrinuta da bi kroz otvor mogao da se provuče čovek. Kada je oprezno virnuo unutra, video je da je donji deo štale prazan. Jedan fenjer se dimio na nekom sanduku, a konji su nemirno tupkali u boksovima.

Proletevši pogledom naokolo, spazio je jedne lestivce koje su vodile na tavan, pa je zaključio da se Hjužova družina nalazi gore.

– Kerli i Deri su sigurno mrtvi – odjednom do njega dopre Hjužov glas. – Buč i Bazard su mislili da sam ja pobegao iz kuće, ali čim je Kasidi sišao u podrum, ja sam se prišunjao tamo i čuo ih kako razgovaraju.

Jedan razbojnik reče nešto nerazgovetno, a Hjuž zatim produži:

– Naravno, u sefu ima još mnogo para. Buč je uzeo samo četrdeset hiljada, što me čudi. Obično on prazni sefove. Na žalost, Deri je posle toga zatvorio sef. Kako je samo

on znao šifru, tu ništa ne možemo. Potrebni su nam barut i druge alatke da razbijemo sef, a mi to nemamo. Međutim, u Bučovoj torbi ima četrdeset hiljadarki. Oni još nisu izašli iz kuće. Dripac previja matorog Bazarda. Možemo ih se dočepati pre nego što oni pobegnu oдавде.

Kada se čitava grupa spustila s tavana, Buč im veselo doviknu iz mraka:

– Ruke uvis, gospodo!

Neko je opsovao. Razbojnici se uskomešasе, ali u tom trenutku pršte staklo na prozoru štale i tamo se pojavi jedna revolverska cev.

– Da niste mrdnuli! – viknu Mek Bazard. – Sve vas držim na nišanu! Prvi koji se pomeri biće mrtav!

Buč kroči u štalu dočekan mračnim pogledima razbojnika. Naredio im je:

Neka jedan od vas skine onaj konopac sa kuke i veže Benu ruke na leđima. Samo čvrsto!

Poslušao ga je Bad. Posao je brzo obavio. Buč im priđe i pregleda čvorove, a onda je pažljivo razoružao razbojнике i njihove koltove bacio u gomilu slame.

– Hajdemo, momci! – naredio je zarobljenicima. Odmah ga poslušasе.

Pred štalom ih je postrojio i naredio im da se okrenu licem prema zidu. Onda je pregledao amove na konjskoj zaprezi i pomogao ranjenom Bazardu da se popne u kola.

– Do viđenja, momci! – Buč veselo dobaci tužnoj družini. – Mi sada krećemo u grad. Vodimo Bena sa sobom. Nemojte pucati za nama. Mogli biste da pogodite Bena, koji će nam štititi leđa. Prilično je krupan, pa ćemo biti bezbedni od vaših metaka.

Buč ošinu zapregu i zamače kolima među drveće, a kada je izbio na put, potera zapregu trkom.

Međutim, Hjuzovi ljudi su se brzo povratili, pronašli svoje oružje u štali i dali se u poteru za njima.

Čuvši pucnjeve iza sebe, Buč počе besomučno da šiba konje. Životinje su poletele, ali i razbojnici ubrzaše poteru. Kada se Buč za trenutak osvrnuo, video je kako revolveri sevaju za njima.

Mada je razdaljina između njih i potere još bila suviše velika da bi koltovi mogli da dobace do njih, Ben Hjuz počе da zapomaže:

– Zaustavite kola! Zar hoćeš da nas one buđale sve poubijaju!

– Umukni! – učutka Buč.

Ipak, rastojanje između gonilaca i begunaca postepeno se smanjivalo. Revolveri su se sve češće oglašavali i sada bi poneki metak zviznuo iznad njihovih glava.

Ben Hjuz nije prestajao da urla.

Mršteći se od bolova, Mek Bazard se okrete na sedištu i počе da puca na razbojнике. To ih je malo zaustavilo i kola najzad stigoše do krivine na drumu kod one velike stene.

Čim kola zađoše iza stene, Hju-

zovi ljudi nestadoše sa vidika, a pred njima se ukazaše svetlosti Fajer Kanjona, koje se primamljivo treperile u daljini.

– Uspori sada, Buče – reče Bazard i odahnu. – Uspeli smo da ih se otresemo. Verujem da su odustali od potere.

I Ben Hjuž je prestao da zapomaže i sada se samo uplašeno osvrtao.

Kada je shvatio da mu nema spasa, razbojnik počeo da psuje. Moglo se razumeti njegovo raspoloženje. Sve su mu nade bile propale.

Međutim, Buč nije smanjivao brzinu i prosto je uleteo u glavnu ulicu Fajer kanjona. Zaprega mu je bila sva ogrezla u peni.

Zaustavio se tek pred Gilmanovom bankom, pred kojom je bila okupljena velika gomila sveta.

Buč skoči sa sedišta i pomože Bazardu da siđe. Onda je svukao Hjuza sa kola i gurnuo ga preko travnjaka ka sudskoj zgradi. Kod malog bronzanog topa, koji se nalazio usred travnjaka, Buč spazi dve poznate prilike.

– Evo ti Bena Hjuza, šerife! – dobio je Tomu Flepsu. – Možeš da ga zatvoriš dok Džordž Moris ne podnese tužbu. Odvedi je i Mek Bazard. Odveli ga doktoru Ridu. Ja i moj drug ćemo ostati ovde.

Sandens Kid radosno zagrlji Buča, ali tada ona gomila pred bankom počeo da viče.

Od čitave galame, Buč je ipak mogao da razazna pojedine povi-

ke:

– Otvori, Gilmane! Vрати nam naše pare! Otvori banku, inače ćemo je srušiti!

Vrata na banci su i dalje ostala zatvorena, a roletne spuštene.

– Doneo sam novac – reče Buč svom drugu i podiže torbu uvis.

Neki grlati rančer baš tada viknu:

– Donesite gredu da razvalimo vrata! Dosta smo čekali da nam otvore!

Odmah su ga poslušali i jedna grupa otrča prema gradskoj štali da uzme gredu. Ostali su urlali iz sveg glasa.

Sandens Kid se namršti i progundao:

– Kako ćeš ih naterati da te slušaju? Oni dižu toliku graju da ne mogu da čuju ni sami sebe. Bio bi potreban top da im privuče pažnju.

– Top! – ponovi Buč. – To i nije daleko odavde!

Okrenuo se i pogledao staro oruđe koje je ponosito stajalo u travi. Odmetnik o topovima ništa nije znao, ali je sada morao nešto da preduzme.

– Kada bismo mogli nekoga da pronađemo ko ume da barata topovima – reče on Kidu.

– Šta tu ima da se zna – odvrati plavokosi revolveraš. – Treba samo da pronađemo barut. Uostalom, često sam gledao u našem mestu vojnike kada su pucali iz topova u čast Četvrtog jula. Dakle,

barut i još neke krpe.

– Trči i vidi da li je bakalnica otvorena – priseti se Buč gde bi moglo da bude baruta. – Traži od bakalina sve što ti je potrebno.

Plavokosi revolveraš odjuri, a Buč ostade kod topa. Šerif je već bio odveo Meka Bazarda lekaru.

Sada se na ulici pojaviše rančeri koji su bili otrčali po gredu. Oni su vukli dugačku kolsku rudu i probijali se kroz gomilu prema vratima banke. Na sreću, zadržali su ih za čas povici onih trezvenijih rančera. Nastala je svađa, koja je bar za neko vreme odložila napad na banku.

Buč uzbuđeno pogleda uz ulicu i spazi Kida kako u rukama nosi lonac pun baruta, jednu veliku platinenu krpu, kao i parče fitilja.

Pridrži ovo – reče mu zadihano revolveraš i počeo da petlja oko topa. Brzo je bio gotov i onda je viknuo:

– Zapuši uši, Buče! Sada će opaliti!

Pogledalo je kao da je sama zemlja eksplodirala. Plamen iz topovske cevi osvetli noć kao hiljadu lampi. Ljudi koji su se gušali ispred banke ukočiše se od straha.

Kroz oblak dima, Buč vide kako se oni okreću i gledaju u njihovom pravcu. Onda mu kroz glavu sevu nova ideja. U stvari, ideja je bila stara. Buč ju je već jednom upotrebio u sličnoj gužvi.

Hitro je otvorio torbu i bacio uvis nekoliko svežnjeva novčani-

ca. One se razleteše u pravcu gomile. Još se odjek topovskog pucnja razlegao po gradu, kada neko iz mase kriknu:

– Dolaří! Bogamu, kiša dolara!

Buč stavi šake ispred usta i viknu iz sveg glasa da bi nadjačao graju:

– Ostatak vašeg novca je kod mene! Nik Gilman će vam ga predati!

Vrata na banci se otvoriše i na njima se pojaviše Gilman i Red Benson. Čak sa svog mesta Buč je mogao da vidi kako se bankar smeje.

Bankar je i te kako imao razloga da se smeje.

Njegova banka je bila spašena, rančeri izbavljeni iz šaka Lefa Derija i život je opet mogao da otpočne u dolini Fajer kanjona.

Pošto su sutradan svratili do berberina i zatim u radnji kupili nova odela. Buč i Kid se ponovo nađoše na glavnoj ulici Fajer kanjona.

Bilo je kasno popodne i oni odlučili da svrate u prvi salun. Tamo su kod šanka zatekli šerifa Flepsa i Reda Bensona. Buč dade znak barmenu i reče:

– Dajte nam četiri viskija.

– Pa to je taman za mene – pobuni se Kid. – Znaš da od juče nisam okusio ni kapi.

– Ne, svakome po jedna čaša – odlučno odvrati Buč. – Zar si zaboravio ono naše bančenje u Kirkvi-

lu?

Četiri čaše i puna boca viskija pojaviše se pred njima. Red Benson uze na sebe da im natoči. Namignuo je Buču i tiho rekao:

– Znaš da mi je žao što više nisam savezni šerif, pa da čitavu ovu stvar krunišem hvatanjem dvojice čuvenih odmetnika.

– To me ne bi začudilo – odvrati Buč. – Već su me savezni šerifi varali, ali sam navikao na to.

– Ja sam ti dao reć i pri njoj ostajem – ozbiljno reče Benson. – Nego, čujmo šta ima da ispriča naš prijatelj Tom Fleps.

Mršavi šerif iskapi svoju čašu u jednom gutljaju. Pošto je obrisao usta, reče:

– Jutros su pohvatani svi članovi Hjuzove bande. Zatekli smo ih kako čekićima pokušavaju da razvale sef u Derijevom podrumu. Očekujem da dođu stručnjaci i da otvore sef, pa će tako Gilman najzad dobiti svoj novac.

– Taj novac je malo kasno stigao – reče Benson. – Pre podne sam prebacio Meka Bazarda na Gilmanov ranč da se tamo oporavi od rane. Onde sam zatekao gomilu rančera. Došli su da traže oprostaj od bankara.

– Doktor Rid kaže da će se Bazard brzo oporaviti i da će kroz nedelju dana moći da jaše – dodade Kid.

– Dobio sam telegram od guvernera – obavesti ih Benson. – Javlja mi da će se Bazardu održati po-

novno suđenje. Nadam se da će mu se smanjiti kazna. Možda će ga i osloboditi. Eto vidiš, Buče – dodao je tiše odmetniku – i vas dvojica biste mogli da iskoristite takvu šansu.

– To mi je već bilo ponuđeno – isto tako tiho odvrati Buč da ga šerif ne bi čuo. – Ja i Kid ćemo još razmisliti. Budi siguran da ćemo te obavestiti o rezultatima.

Benson uzdahnu i progunda:

– Biće mi žao ako završite puni olova u telu. Priznajem da ste mi oduvek bili simpatični.

– A da li si stigao da razgovaraš sa Gilmanom? – skrete razgovor Buč. – Mislim, povodom našeg Malog Džona.

– Gilman će ga zaposliti na svom ranču – odgovori Benson. – Ako ništa drugo, bar će svojim recitacijama zabavljati uveče kauboje u spavaonici.

Boca ponovo prošeta od ruke do ruke. Kid napuni svoju čašu do vrha i iskapi je u jednom gutljaju. Ona je ponovo nasuo viski, digao čašu i rekao:

– Čitav ovaj posao je za nas dvojicu bio od početka zagonetan. Sada mi je sve jasno, izuzev jedne stvari. Kako je, do đavola, Lef Deri mogao toliko vremena da živi u ovoj dolini a da ljudi u njemu ne prepoznaju svog bivšeg suseda Berta Artura?

– To je prilično jednostavno – objasni Red Benson. – Kris Pirson, ili Bert Artur, poreklom je iz jedne

dobre porodice u Ohaju. On je tamo ubio nekog čoveka. Pobjegao je ovamo i kupio mali komad zemlje u dolini. Dok je ovde bio, on se držao neuredno, zarastao u bradu i klonio se ljudi, pa je zato bio i dobar jatak za Bazarda i druge razbojнике. Jednom je dolazio kod Gilmana da zatraži zajam i slučajno se izrekao da je rodom iz Ohaja. To je Gilman zapamtio i onda je podsetio Flepsa da se raspita kod vlasti u Ohaju.

– Pirson je za sobom ostavio lepu zločinačku karijeru – primeti Benson. – Čudi me samo što je pristao da bude jatak Bazardu.

– I Bazard ga je svega dva puta video kao Berta Artura – reče šerif Fleps. – Pošto je Pirson tada bio zarastao u bradu, ne može mu se zameriti što nije u Deriju prepoznao čoveka koji ga je prevario pre toliko godina.

– I Pirson ga je izdao vlastima da bi došao do onih sto hiljada dolara – odvrati Buč. – Pirson se sigurno vratio u dolinu da umnoži ukradeni novac, umesto da ga na miru potroši negde u Evropi. Recimo u Parizu.

– To se događa kada je čovek pohlepan – mudro reče Kid. – Mi nećem pasti u takva iskušenja, zar ne, Buče?

– Svakako – potvrdi odmetnik. – Od sada ćemo početi da štedimo.

Red Benson ponovo uzdahnu i progundā:

– Vi ste nepopravljivi! Nadam se

da neću doživeti da čujem kako ste poginuli. Opametite se, deco!

– U redu, u redu – progundā Kid. – Dosta pridike. Mi smo već punoletni i možemo sami da odlučujemo.

– Da – složi se Buč. – Nego, šta je sa našim procentom, Bensone?

– I to će doći na red – odvrati ovaj. – Sačekajmo da se otvori Derijev sef.

– Dobro, da pričekamo – reče Buč. – Samo mi još objasni otkuda one dve bronzane figurice.

– Pa, kada je Bert Artur, ovaj Pirson ili Deri, primio od Bazarda novac na čuvanje, on mu je dao jednog od onih blizanaca. Već tada je nameravao da prisvoji tih sto hiljada dolara. Ako bi se Bazard kasnije pojavio, on bi mu pokazao drugog blizanca i rekao bi mu kako je predao novac čoveku koji mu je dao tu figuricu kako je bilo i dogovoreno.

Još neko vreme su razgovarali, pa Buč i Kid odoše na ručak. Zatim su se odmarali u hotelu. Tamo ih zatekoše bankar Gilman i Red Benson.

Bankarevo lice nije bilo veselo. Buč je odmah pogodio da im ne donosi dobre vesti.

– Šef je otvoren – reče Gilman. – Na žalost, tamo je bilo svega dvadeset hiljada dolara. Dogovorenih deset odsto.

Kid glasno opsova, a Buč reče:

– Znao sam ja da petljanje sa čuvarima zakona ne donosi ništa do-

bro. U redu, dajte i to. Bar da pokrijemo putne troškove.

Gilman im predade dva svežnja novčanica i ortaci ih strpaše u džepove. Nešto kasnije, već su napuštali grad. Benson im na rastanku dade savet:

– Pošto je vaš posao završen, sledeći put ću morati da pucam kada vas sretnem. Razmislite o pomilovanju.

– Kako da ne? – odvrati Kid. – Samo, sumnjam da ćemo se još sresti, Bensone. Nas dvojica idemo odavde.

– Kuda?

– To još nismo odlučili – reče Buč. – Uostalom, čitaćeš u novinama gde smo opljačkali banku ili voz.

Poterali su konje i napustili grad. Kada su već dosta odmakli, Kid progundā:

– Ti i tvoje pametne ideje. Toliko smo se namučili za dve hiljade dolara. Mogli smo da ih dignemo u svakoj seoskoj banci.

– E, nije samo dve hiljadarke – šeretski odvrati Buč. – Zar misliš da sam bio toliko naivan i da sačekam da mi se pare udeljuju?

Kid naglo zaustavi konja i okrete se drugu.

– Opet neki tvoj štos, zar ne? – besno je prosiktao.

Umesto odgovora Buč izvadi iz džepa svog kaputa još nekoliko svežnjeva novčanica i mahnu njima pred nosom svoga ortaka. Ovaj

zinu.

– Odakle ti to? – upitao je radoznalo.

– Zar misliš da je Deri baš pažljivo brojao pare iz svog sefa kada sam mu gurnuo revolver pod nos? – odvrati Buč.

– Baš toliko nije mogao da se zabroji. Jedan svežanj da pogreši, još i da razumem. Ali tri!?

– Znaš, uvek je nezgodno tražiti novac od ljudi – nasmeja se Buč. – Zato sam odvojio dva kada sam sinoć bacao pare rančerima ispred banke. Gilman je to prihvatio kao poslovni gubitak ili rizik.

Kid se po prvi put od kada su došli u dolinu veselo nasmeja i pljesnu prijatelja po leđima.

– Znao sam da u tebi ima nečega – rekao je. – Zato sam te i primio u društvo.

– Nešto si ipak zaboravio – smrknu se sada Buč. – Toliko si žurio da umakneš Bensonu i njegovim pridikama, da si zaboravio da ponesesh koju bocu viskija za put.

Kid se pljesnu po čelu i crni šešir mu umalo ne slete u prašinu.

– Zato ja osećam neku slabost u kolenima! – uzviknuo je. – To je zbog suvog grla. Šta čekaš? Ošini tu ragu da što pre stignemo do nekog saluna.

I dvojica jahača udariše galopom preko puste prerije. Uskoro je samo oblačić prašine bio jedini trag njihovog boravka u dolini. Hitali su u nove avanture.

SMRTONOSNO ZLATO

Zima se brzo približava. Vrhovi najviših planina već su se beleli pod prvim naslagama snega. U malom rudarskom naselju Srećna Sali ljudi su sve češće bacali poglede prema mutnom nebu, na kome su se gomilali teški olovnosivi oblaci. Nervoza ih je sve više zahvatala. Za to su imali puno razloga. Ako u roku od tri dana ne nađu nekog dovoljno ludog ili hrabroga da pokuša da prenese zlato do najbližeg naselja – njihov tromesečni trud biće uzaludan.

Sa prvim snegom, znali su to dobro, u Srećnu Sali doći će Adam Bolt, poznatiji po nadimku Besni Pas i sve će im pokupiti.

Na žalost, u naselju nije više bilo ljudi spremnih da za zlato, pogoto-

vo tuđe, stave život na kocku.

Dvadesetpetogodišnji Pat Kornors nervozno se šetkao po maloj sobi svoje krovinjare. Njegova mlada žena ležala je teško bolesna. Već deset dana nisu imali ni prebijene pare tako da su više gladovali nego što su jeli. Patu je bila mrska i sama pomisao da pođe do trgovca Harija i zamoli ga za pozajmicu. No, kako su dani odmicali, taj trenutak bio je sve bliži, sve neizbežniji. Da je bio sam, Pat bi se jednostavno spakovao i otišao.

Bacio je nekoliko velikih komada drveta na vatru, proverio da li je Mili dobro pokrivena, a onda pošao do velike barake u kojoj je radio i živio trgovac Hari Bel.

Kada je ušao u prostoriju koja je

ujedno bila i prodavnica i salun, Pat zateče gotovo sve vlasnike rudnika kako tmurno sede i povremeno nešto dovikuju. On pogledom potraži Harija i pozva ga rukom u stranu. Bilo mu je neprijatno da pred svim moli za pozajmicu.

Šta ti treba? – upita ga trgovac ravnodušnim glasom.

– Teško mi je da to učinim, ali moram da vas zamolim za pozajmicu. Mili je bolesna, pa...

Momak nije ni završio, a Hari skoro eksplodira.

– Mi ovde danima lupamo glavu kako da spasemo zlato u vrednosti od pedeset hiljada, a on me gnjavi nekakvim sitnicama!

– Za mene to nije sitnica, gospodine Bel. Žena mi je teško bolesna i moram da joj obezbedim zdravu i jaku hranu – pokuša Pat ponovo.

– Tačno, da joj obezbediš, ne da prosiš – nastavi trgovac da hukće.
– Lako je tražiti, vi mladi samo to i umete. Da li bi bio u stanju da nešto zaradiš?

Pat pocrvene od nemoćnog besa i stida i naglo se okrete prema vratima, kad ga stari kopač i vlasnik najbogatijeg nalazišta Sem Porto pozva.

– Pat, momče mislim da možemo da ti ponudimo pošten i, što je za tebe najvažnije, dobro plaćen posao. Čak više nego dobro plaćen, razumeš?

Pat se okrete i priđe starom kopaču.

– Kakav posao i koliko plaćate?

– Oduzmi naše zlato u Merilend i zaradio si čitave tri... čitavih pet hiljada. Čuješ li, momče? Pet hiljadarki! Toliko nikada u životu nisi imao u rukama.

Patu počeo da se muti u glavi. Njemu bi i stotinak dolara u ovom trenutku značilo spas, a sa pet hiljada mogao bi da ode odavde i negde kupi mali ranč...

Mladić se brzo ohladi. Znao je dobro zbog čega rudari hoće da plate toliko. Znao je da preneti zlato znači krenuti svesno u smrt. Besni Pas, Bolt, sigurno već motri na sve izlaze iz kanjona.

Ipak, Pat u trenu donese odluku. Bilo mu je svejedno da li će umreti od gladi, mraza ili metka.

– U redu godpodine Porto, pristajem. Samo, imam jedan uslov. Pošto je moja žena bolesna, treba mi nešto novca unapred i neko ko će da pazi na Mili dok se ja ne vratim.

Još iste večeri Pat je krenuo. Vodio je konja koji je nosio bisage u kojima je bilo zlato vrednosti pedeset hiljada dolara. Ženi ništa nije mogao da kaže jer je bila u groznici.

Nebo je bilo oblačno. Tek povremeno, kroz guste oblake zasijala bi zvezda ili bi se naslutila blaga mesečeva svetlost. Pat je dobro poznao okolinu. Njome je lutao čitavu godinu loveći i tragajući za zlatom. Put koji ga je očekivao bio je sve drugo samo ne lak. Do Merilenda bi u normalnim okolnosti-

ma i najkraćim putem stigao za dva dana jahanja. Sada je morao da obilazi kako bi, ako ga sreća posluži, izbegao bandite.

Na žalost, sreća ga nije poslužila. Nije ni mogao da ga posluži. Još i onog časa kada je pristao da pone-se zlato – bio je izdan. Bogati trgovac Hari javio je svom ortaku Adamu Boltu da je momak krenuo sa zlatom. Tako je jedan uhoda bio za petama Konorsu još od onog časa kada je napustio kanjon i krenuo put planinskih obronaka.

Konors je jahao dugo te noći, toliko dugo da je konj pod njim počeo da se spotiče od umora. Momak tada odluči da se ulogori i pruži preko potreban odmor životinjama. Napravio je ognjište od nekoliko pločastih kamenova i založio malu vatru. Skuvao je kafu i jedva se zagrejao.

Uhoda koji ga je pratio, melez Džim Karlos, zaustavio se jedva pedesetak metara dalje. Brzo je razmišljao da li da sam napadne umornog jahača i opljačka ga. Mogao bi onda sa celim tovarom da pobjegne u Meksiko i...

– Ne, to ne. Onaj pobesneli pas gonio bi me do sudnjeg dana. Biće mi dosta i moj deo plena. Sačekacu da čova zaspi, a onda je zlato moje – poluglasno odluči bandit.

Možda bi pat i zaspao da ga nisu morile teške brige. Neprestano je mislio na Mili. Samo njemu za ljubav, ta krhka devojka nežnog zdravlja pristala je da pođe u divlji-

nu i da život provede po gudurama i bespućima. Umesto zlata i blagostanja, dobila je siromaštvo i tešku bolest.

Sati su prolazili, a Pat je i dalje budan zurio nekud u tamu. Vatra se ugasila, ali on je već bio oguglao na hladnoću pa to nije ni primetio.

Kada je video da se vatra ugasila, Karlos pomisli da je Pat zuaspao i odluči da napadne.

Pat začu šum negde ispred sebe i odmah dograbi pušku. Čim je ugledao siluetu koja mu se s oružjem u rukama približavala, on bez razmišljanja i opomene opali tri metka. Prilika se bez glasa stropošta na zemlju. Pat se nije usuđivao da napusti skrovište plašeći se da ga možda još neko vrebja iz mraka. Sačekao je da se dan najavi mutnom zorom i onda je počeo pogledom da pretražuje okolinu. Kad ništa sumnjivo nije video, on priđe pogođenom. Već na prvi pogled shvatio je koga je ubio. Tako naoružan čovek nipošto nije mogao da bude traper ili običan prolaznik.

»Ako je on stigao do mene, onda verovatno ni ostali nisu daleko. Kako su mi, do đavola, tako brzo ušli u trag?« razmišljao je momak sedlajući konja.

Nastavio je put. Bojao se da su možda pucnji privukli pažnju drugih gonilaca i nije bez razloga strahovao.

Tri člana Boltove bande koja su patrolirala u blizini čula su pucnjavu i ušla mu u trag. Sada su ga

posmatrali iz šumarka.

– Keli, pokaži sada šta znaš – reče bradonja malog rasta sav urastao u salo obraćajući se mladiću koji nije imao više od dvadeset godina.

Momak se samo nasmeši, skide šešir i ubaci metak u cev teške puške za lov na bizone. Pažljivo je nišanio. Mogao je i brže da puca, ali uživao je da drži žrtvu na nišanu. Baš tog trenutka Pat se nalazio na ivici jedne prilično duboke jaruge. U trenutku kada je Keli povukao obarač, on se malo savi da bolje osmotri stazu ispred sebe.

Pucanj grunu kao grom i Pat izlete iz sedla pogođen teškim zrnom. Njegov pad razbojnici prpratirše klicanjem. Patov konj i životinja koja je nosila zlato pojuriše napred. Razbojnici poskakaše u sedla i požuriše za njima. Na Pata se uopšte nisu obazirali. Keli je bio siguran u pogodak, a ni ostali nisu sumnjali u njegovo precizno oko.

Posle sata ili dva, Pat polako počeo da dolazi sebi. Negde na leđima osećao je oštar bol. Pokuša da ustane, ali tada shvati da mu je noga ili polomljena ili naprsla. Ipak, stežući zube, dok mu se magla svaki čas navlačila na oči, počeo da puzi prema mestu sa koga je sleteo u jarugu. Posle silnih napora i po cenu užasnih bolova, stigao je na cilj. Tada, pošto je odahnuo, nekako skide jaknu i prstima napiparano na desnom ramenu. Bila je bolna, ali ne i opasna po život.

Hladnoća je učinila svoje i rana je gotovo sasvim prestala da krvvari. Pat odmota dugu maramu sa vrata i nekako uveza rame. Zatim prstima opipa oteklu potkolenicu. Bol je bio oštar. Momak dohvati tri grančice kožnim remenjem koje je uvek nosio u džepu učvrsti ih oko noge.

Odmarao se još sat vremena razmišljajući šta dalje, kad iz pravca iz koga je i sam dojahao začu topot, koji mu samo čudom nije ispao iz futrole, ali u blizini nije bilo zaklona. Nije imao snage za duže bežanje.

Topot kopita bio je sve bliži. Pat se pomiri sa sudbinom. Izvukao je kolt spreman da skupo proda svoju kožu. Kad je ugledao konja, skoro je vrisnuo od neočekivane sreće. Bio je to konj razbojnika koga je prethodne noći smakao. Životinja je očigledno znala put do skrovišta i sada se tamo uputila. Kad je ugledao čoveka, konj zastade i počeo da rže kopajući kopitom tvrdu zemlju. Pat počeo tiho da zvižduće i šapuće umirujuće reći. Životinja diže nekoliko puta glavu i konačno mu priđe.

Mrak je počeo da se spušta kad se Pat zahvaljujući razbojnikovom konju našao nadomak brvnare podno jedne velike stene. Očigledno je to bilo skrovište Adama Bolta i njegove družine. Pat sjaha i priveza konja. Odmah je video da banditi nisu postavili straže. Momak zato odluči da pod okriljem

noći priđe bliže i pokuša da sazna koliko je ljudi u brvnari.

Tako je saznao da iza svih pljački zlata stoji trgovac Hari Bel. Pat uzdrhta od besa.

Pat je čuo još nešto. Od petorice ljudi u brvnari, trojica su se spremali da rano izjutra krenu na sastanak sa Boltom.

Kada su sledećeg jutra dvojica bandita ostala sami u brvnari, Pat pusti razbojnikovog konja i životinja veselo otkasa put malog korala iz brvnare. Razbojnici su ga ugledali i pritrčali mu. Zabavljeni oko konja, nisu ni primetili Pata. Prikrao im se s leđa. Nisu poslušali njegovo naređenje da bace oružje. Borba je bila kratka. Oba razbojnika ostala su da leže mrtva. Pat požuri u brvnaru i ubrzo pronađe zlato. Pored tovara koji je njemu bio poveren, otkrio je još desetak vrećica punih zlatnog grumenja. Bio je to plen od prethodne pljačke.

Konors brzo osedla konja za sebe, a na dve odmorne životinje rasporedi pronađeno zlato. Sada više nije imao vremena da kalkuliše. Odlučio je da na odmornim životinjama krene pravo u Merilend. Nadao se da razbojnici neće pre mraka stići u skrovište.

Dan i noć protekli su mirno. Kada je ponovo svanulo, Pat Konors nalazio se na ulazu u Merilend. Otišao je pravo u banku i predao zlato. Uzeo je potvrdu, a zatim posetio šerifa i sve mu ispričao.

– Najzad će dolijati i Adam Bel, momče. U ovaj kraj stiže vojska. Bandi nema spasa – obavesti ga šerif.

Tek tada Pata izdade snaga. Jednostavno se onesvestio. Kada su ga odneli lekaru, shvatili su pod kakvim uslovima je hrabri momak uspeo da donese povereno mu zlato do cilja.

Sedam dana kasnije, Pat Konors ujahao je u »Srećnu Sali«. Pohitao je brvnari u kojoj je živio Sem Porto. Stari kopač prihvati potvrdu o predatom zlatu, ali nije bio radosan. Patu zla slutnja steže grlo.

Mili... šta je sa mojom Mili? – promuca.

– Sinko, tvoja Mili je umrla one noći kada si ti krenuo na put. Žao mi je – blagim glasom obavesti ga stari kopač i obgrli ga oko ramena.

Konorsu počeo da se okreće soba sve brže i brže. Prigušeno je kriknuo i zario lice u šake.

Nekoliko minuta vladala je mrtva tišina. Pat se smirio. Onda pogleda starog kopača u oči.

– Gospodine Porto, moj posao još nije završen. Odneo sam vaše zlato, a sada dođite da vam pokažem čoveka koji je organizovao sve pljačke i obaveštavao bandu.

Pola sata kasnije Pat Konors je uzjahao i napustio rudarsko naselje.

Iza njega, ljuljajući se na konopcu vezanom o granu suvog hrasta, ostao je Hari Bel, trgovac-razbojnik.

U SLEDEĆEM
BROJU

UKLETI NOVAC

